V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCA DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Decembrie 1954 IV,12(Nr 48) P A R I S

PE CÂMPIA LIBERTAŢII

..Oare să aşteptăm până ce toţi Românii îşi vor uita şi limba ca atunci şi orbii să vază şi să zică: acum vedem şi noi,că zău,această uniune a fost primejdioasă pentru Români! Dar ce va folosi atunci strănepoţilor degeneraţi că vor ajunge să recunoască rătăcirea părinţilor lor cei fricoşi şi ticăloşi? Ce le va folosi atunci când îi vor fi răpit cu sine torentele ungurismului şi nu se vor mai putea întoarce înapoi? In deşert se vor mira urmaşii,cum de n'am înţeles noi că fiecare naţiune are numai atâta onoare şi valoare înaintea posterităţii,câtă onoare şi valoare are limba ei.In deşert se va mira cum de n'am văzut noi,în secolul luminilor şi al naţionalităţii,ce este naţionalitatea.Şi urmaşii Românilor se vor mira de nesimţirea noastră,şi ne vor blestema în morminte,căci am ascultat cu nepăsare sentinţa de moarte a neamului nostru,căci n'am recurs chiar şi la cel mai din urmă mijloc pentru apărarea neamului român,căci nu ne-am ridicat toţi pentru unul şi unul pentru toţi,ca să depărtăm dela strănepoţi această infamie nemeritată! Oare nu ar fi fost mai strălucit şi mai măreţ înaintea oamenilor şi a dumnezeilor,ca să ne oştim pentru nemurire,şi mai bine să ne coborîm cu toţii în morminte la părinţii noştri,încoronaţi cu glorie,decât să lăsăm o infamie vegnică,drept moştenire nefericiţilor noştri strănepoţi? Ce limbă poate să spună amarul care-l suferă numai în trei zile omul in moarte? Dar cu atât mai mult amarul unei naţiuni pe care ar vinde-o fiii ei cei înţelepţi? Ce condeiu poate să descrie durerile celui îngropat de viu?.. Iată,el se deşteaptă în mormânt,îşi muşcă buzele şi îşi roade mâinile de desnădejde,că nu-i luceşte nicio rază de scăpare în fundul mormântului: durerea acestui nefericit e scurtă,dar durerea unei naţiuni ce merge spre pieire va trece împreună cu istoria din secol în secol şi dela generaţiune la generaţiune.

Când nu se va mai auzi nicio vorbă românească între Olt,Mureş şi Tisa; când sunetele cele dulci ale limbii noastre se vor schimba de mult în sunete barbare amorţite; când strănepoţii celor de astăzi nu se vor mai mândri că sunt viţă de sub cerul blând al Italiei; când le va fi ruşine de memoria Scevolilor,Bruţilor,Scipionilor,atunci sapa şi plugul barbarului va scoate din pământ câte o piatră romană,ca să mărturisească cum că pietrele au,către memoria celei mai însemnate naţiuni ce a fost odată în lume,mai multă simţire de veneraţiune decât milioanele de legionari,pe care ne-au aşezat aici Traian ca să păzim nemuritoare gloria numelui de ROMAN,glorie pe care noi,în loc să o mărim, am micşorat-o,am întunecat-o,am vândut-o,şi,împreună cu naţiunea,am îngropat-o în anul 1848!

..Fiindcă naţiunea,ajungând la conştiinţa libertăţii,de aci înainte nu se mai poate purta ca servitoarea altor naţiuni,ci vrea să se ţină şi să se poarte ca o naţiune liberă; mi se pare de trebuinţă ca această obligaţiune să o întărească şi cu jurământ adică: Adunarea să depună jurământul în numele a toată naţiunea,cum că niciodată nu se va lepăda de naţionalitatea ei,ci o va apăra în etern cu puteri unite în contra tuturor duşmanilor şi pericolelor,şi,cu puteri unite,va lucra pentru viaţa,onoarea şi fericirea ei în toţi timpii viitori.-

Simion Bărnuţiu

DE SARBATORI. Ţăranii voioşi, în ziua de Ignat, după ce înjunghiară porcii şi-i pârliră la foc de paie şi-i spălară cu cărămidă, cu frunze de gorun şi cu apă caldă, ca oamenii, se abătură pe la cârciumă. Ba un rachiu, ba o ţuică caldă cu zahăr, ba un vin, ba două, ba nouă, şi cheful, rumen şi guraliv, se întinse ca focul. Băutura, cheful şi jocul se ţin de mână. Hora e prea încetinică. O sparseră după două învârtituri şi, împletindu-şi mâinile, o repeziră în şir vioi, aci bătând cu călcâile pe loc, repede şi îndesat, aci aruncând picioarele sus şi lung, ca şi cum ar fi sărit pârleazuri. Şi până cu noaptea în cap zobiră pământul, netezindu-l ca în palmă.

Dar în ajunul Moş-Ajunului se deslegă un viscol din adâncimea vânătă a cerului. Crivăţul se năpusti răsturnând copaci bătrâni, smulgând şi risipind acoperişuri de stuf şi de coceni, amuţind lighioile şi înfundându-le care pe unde înnemereau. Zăpada măruntă şi răsucită izbea în geamuri şi se prăbuşea pe coşuri ca nişte suluri. Ziua, la amiaza mare, se întunecase. Şi când vântul mai conteni, se aşeză pe-o ninsoare cât feloştina de mare. După un ceas zăpada era la glesne; după două, până dincolo de genunchi. Se moinase şi zăpada cădea mai mare şi mai deasă şi creştea, creştea, mai sus de prispe, mai sus de laviţe. Pe la toacă era la clanţă. Oamenii sufleau greu, tăiaţi pe la mijloc, aruncând zăpada din uşe şi deschizând pârtii adânci şi înguste mai spre rude, mai spre biserică, de gura popii care ţinea întruna cu sfânta slujbă, cotind şi spre cârciumă, de gura cârciumarului.

Barbu Delavrancea

DE SARBATORI de Şt.O.Iosif

Afară-i noapte neagră; vijelie..
Se tânguește vântul prin cotloane:
Adoarme-acum, ca un copil cu toane,
Acum porneşte iar, plin de mânie.

Eu stau la foc, trudit de insomnie,
Ascult cum bate ploaia în obloane;
Visez.. şi'n vis mă chiamă dragi icoane
Din ţara Doinei, dulcea Românie!

Văd copilaşi pe uliţele ninse
Umblând cu Steaua şi cu Moş Ajunul
Şi-aud departe-un cor de glasuri stinse..

Aş vrea s'alerg spre ei, să-i strâng în braţă,
Să-i dăruiesc.. dar nu mai e niciunul..
Şi-o lacrimă mi-alunecă pe faţă..

& ŞEZATOARE. Aşa ne duceam băieţii şi fetele unii la alţii cu lucrul ca să ne luăm de urît, ceea ce la ţară se cheamă şezătoare, şi se face mai mult noaptea, lucrând fiecare al său; cum torceam cu de-a mai mare dragul, pe întrecute cu Măriuca, şi cum sfârâia fusul roţii, aşa-mi sfârâia inima'n mine de dragostea Măriucăi! Martor îmi este Dumnezeu! Şi-mi aduc aminte că odată, noaptea, la o clacă de dezgiocat păpuşoi, i-am scos Măriucăi un şoarec din sân, care era s'o bage în boale pe biata copilă, de n'aş fi fost eu acolo. D'apoi vara, în zilele de sărbătoare, cu fetele pe câmpie, pe colnice şi mai ales prin luncile şi dumbrăvile cele pline de mândreţe, după cules răchiţica de făcut galbenele, şovârv de umplut flori, dumbravnic şi sulcină de pus prin straie, cine umbla? Povestea cântecului: Fă-mă, Doamne, val de tei, Şi m'aruncă'ntre femei! Şi, scurtă vorbă! unde erau trei, eu eram al patrulea. (Ion Creangă)

& NU I-A CUNOSCUT!.. Intr'un articol din "Exilul Românesc", vorbind de "legionarii lui Codreanu", autorul adaogă: "nu-i cunoaştem!" - Dacă articolul ar fi fost scris de d-l Gr. Manoilescu sau de d-l Sassu, mărturisirea n'ar fi ruşinoasă: oamenii n'au avut ocazia să cunoască ce e Legiunea. Dar articolul e scris, credem, chiar de "coloana vertebrală a neamului", de fostul şef. Dacă i-ar fi cunoscut! - nu şi-ar fi permis să încerce transformarea armatei Căpitanului în turmă de agenţi plătiţi şi de oameni preocupaţi numai de a pune mâna, oricum, mâine - pe Putere.-

SARBATOAREA NOASTRA

Cu prezentul număr, VATRA împlineşte 4 ani de existenţă neîntreruptă:
48 de luni s'au scurs din Ianuarie 1951, când a ieşit - 48 de numere s'au
scos, cum se poate oricine convinge, uitându-se pe "copertă".. Considerăm
faptul ca o victorie a exilului românesc, care a făcut posibilă această
sărbătoare. VATRA, atât în ce priveşte conţinutul, cât şi ca mijloace, e pro-
dusul şi expresia maselor româneşti refugiate. In spatele ei n'au stat
formaţii politice, confesiuni bisericeşti sau grupuri de afaceri. Foste
"excelenţe", sau vedete de-ale exilului, n'a avut în redacţie sau printre
susţinători. De altă coloratură, decât strict românească, s'a ferit. Dacă a
accentuat în deosebi aspectul legionar, e tocmai din pricină că, expresie
fidelă a componenţei şi tendinţelor exilului, era firesc ca majoritatea
colaboratorilor şi cititorilor să fi fost legionari. Revista însă nu-i
legionară: nu numai că n'a primit această misiune, de a vorbi în numele
Mişcării, dela un for conducător - dar nici responsabilii ei n'au avut
vreodată lipsa de modestie să identifice în scrisul lor linia unui Moţa.

De altfel, nici n'ar fi avut cine să dea această misiune, căci pe vremea apariţiei revistei Mişcarea nu mai era Mişcare. Sima mai stăpânea un grup doar cu fulgerele "disciplinei" (sau ceva interese..). Un consiliu conducător încă nu se pusese în discuţie. Pe vremea aceea, d-l Iasinschi era lângă Sima, d-l Gârneaţă se izolase în Argentina iar d-l Papanace, la fel de izolat pe un câmp mohorît de lângă Roma, îşi autoriza prietenii, prin "Orientările" ce publica, să citească VATRA doar "atâta timp cât se va menţine pe linie românească"..

Ieşind acest număr în afara "reşedinţei" noastre, unde avem hârţoagele, nu suntem în măsură să dăm o socoteală amănunţită asupra mersului VETREI în ultimul an. Dar faptul că'n acest răstimp a fost şi mai puţin refuzată ca înainte, ba chiar cerută din multe părţi, arată c'am reuşit să stăm pe o linie acceptabilă. Ne-au reproşat unii prieteni, doar, nişte contraziceri, dar se vede că nu erau la curent cu rostul "tribunei libere", care exprimă păreri ale unora din cititorii noştri; ele pot fi, sau nu, de acord cu ale noastre; din dorinţa de a oferi posibilităţi mai mari de cântărire a opiniilor - adevărul n'are nimic de pierdut din confruntarea tezelor..- şi lipsindu-ne convingerea că ne-ar aparţine ultimul cuvânt, adică rolul de a da sentinţe, am publicat bucuros şi alte păreri decât ale noastre, fie la "tribuna liberă" propriu zisă, cât şi, uneori, la "Doruri şi necazuri". De-aci aparenta noastră "contrazicere".

VATRA a continuat, ca de la început, să ajute pe marii închipuiţi ai exilului să revină la dimensiunile normale. Succesul cel mai remarcabil, avut anul acesta, a fost în cazul fostului şef al Mişcării. Cel mai preţios ajutor în această privinţă, trebue s'o recunoaştem, ni l-a dat însuş interesatul, care s'a străduit şi dânsul, din răsputeri, să apară, în faţa alor săi, cât mai ridicol cu putinţă; dacă unii mai au curajul să vadă în dânsul pe urmaşul fidel al preocupărilor morale ale lui Moţa, ce vină are el? Chestiunea nu-i numai de inteligenţă, cum s'ar părea, ci şi de cinste.. E de mirare numai că i-au rămas aşa de puţini în jur!..

Atitudinea neînduplecată a revistei a dus-o la riscuri serioase.
Astfel, în Germania, unii partizani -pe atunci..- ai "comandantului" au în-
cercat s'o ardă în ocazii destinate să rămână solemne; alţii, ejusdem fa-
rinae, au căutat s'o prigonească prin Franţa şi Canada.
De suferit, de pe urma luptei contra păduchilor cuibăriţi în cojocul
exilului, a avut şi directorul VETREI. Detractorii săi au izbutit să-i de-
termine alungarea dela radio Roma, şi să-i creieze alte neajunsuri, poate
mai mărunte, peste care trecem; n'au reuşit însă să-i obţină expulzarea
din Italia -pentru care ceruseră "gentila intervenţie" a unei foarte înal-
te autorităţi de acolo-, şi nici suprimarea revistei, care -dac'om fi să-
nătoşi, de-o vrea Dumnezeu şi "n'o fi cum vor duşmanii"- va continua deci
să apară.

Cât priveşte cheltuielile, VATRA a fost şi anul acesta în activ, reu-
şind, cu plusul de încasări, să mai aline din necazurile refugiaţilor mai
oropsiţi; în pasiv a fost, în schimb, după darea afară dela radio, directo-
rul ei. Care, dacă nu va izbuti să găsească altceva de lucru, va fi proba-

bil nevoit să se mai împrumute la ea din când în când..

Mulţumind fraţilor cari au înţeles să sprijine revista -cu cititul, cu banul şi cu critica,- îi rugăm să ne suporte cu aceeaşi răbdare şi bunăvoinţă în viitor.Din parte-ne,noi promitem să ne facem datoria cu aceeaşi râvnă şi vigoare,însoţind demascarea impostorilor de ceva soluţii pozitive.Doamne-ajută!

Petre Muscoleanu

ANNO DOMINI de Lucian Blaga

Intrat-a noaptea'n burg, fără de vamă.
Şi-i dat să ningă iar subt ore sure.
Tânjesc pe streşinile catedralei
medievale duhuri de pădure.

Bătaia ceasului stârneşte liliacul
din somnul lung, în care s'aşezase.
Cenuşa îngerilor arşi în ceruri
ne cade fulguind, pe umeri şi pe case.

Alexandru VLADAREANU. S'a stins la 7 Dec.,într'un spital din München,aproape fulgerător.Prohodul şi'ngroparea,la 11 Decembrie.
Scurta-i viaţă a fost în întregime dedicată neamului.Copil pe vremea întemeierii Gărzii,"frăţist"când cădea Căpitanul,devenea major în timpul"rebeliunii",unde-şi pierdea libertatea.De la Aiud l-au scos numai spre-a fi trimis,cu"batalioanele de corecţie"dela Sărata,pe front în Rusia.In ziua trădării se strecură spre Viena,rămânând apoi în Germania."Dosarul ruşinii"l-a aruncat automat în tabăra legionară; sufleteşte însă părăsise mai de mult pe cel ce-l înşelase,bătându-şi joc de legile din"Îndreptar".In ultimul timp lucra,de dimineaţa până seara, fără nicio plată,la secretariatul Asoc.Românilor din sudul Germaniei. Trăia în cea mai cruntă mizerie,fără să se vaite însă.Prin seriozitatea,formaţia,forţa şi dedicarea sa totală intereselor naţionale,el reprezenta o speranţă sigură în acest început de organizare a exilului românesc.Dar soarta a vrut altfel: renunţând pe totdeauna la frumosul cer din Sinaia sa natală,Alexandru Vlădăreanu a mers acum lângă camaradul său,argeşean,Aurel Neguresou,la Waldfriedhof.Bate vântul peste ape..

&. Duminică 21 Nov. a avut loc,la Bonn,adunarea Asoc.tineretului român ortodox din Germania.S'a ales noul comitet,în cap cu d-l dr.Paul Miron.- Ni se spune că adunarea s'a deschis fără rugăciune şi că la ea preotul român ortodox din regiune nici n'ar fi fost invitat; dar nu e de crezut: Asociaţia s'a format doară din râvnă ortodoxă şi nu pentru alte pricini..

&. Ziarele din Wellington vorbesc de furturile şi condamnarea unui oarecare Hristos Maheridis,"muncitor român".- De ce s'or fi ruşinând compatrioţii d-lui Théo de propria lor naţionalitate?..

&. SOLIA din 7 Nov. se laudă că acum,"păşind în al 20-lea an de existenţă,a ajuns la un fel de maturitate".- Când va ajunge la maturitate deplină,sperăm să ni se trimită şi nouă..

&. Se ştie că,în luna Nov.,presa mondială a făcut mare caz de sechestrarea de către Egipteni a vasului evreesc"Badgali".Nimeni n'a arătat însă cauza: uciderea de către israeliţi a 2 pescari egipteni.Cum s'o fi explicând această.. "omisiune"generală?..

&. Spune EXILUL ROMÂNESC din Nov.,p.14,că,la Coteştii Putnei,"brigadierii sau lucrătorii sunt bătuţi de director când îndrăznesc să-l"critice".Totodată acesta şi-ar fi însuşit şi dus acasă: lemne,vin,rachiu,alimente şi altele"din produsele lor.- Bine că le-a lăsat măcar nevestele..

&. Scrie d-l Sima,în"Exil",că"dinamismul celor care cred că trebue să întreprindă ceva,cu orice preţ,duce întotdeauna la dezastru".- Să fie aceastâ mărturisire un început de luciditate?..

&. D-l V.MUŞI se plânge în SOLIA că la"Vatra românească",pe vremea bătrânului episcop Moldovan,"erau numai şapte vaci,şi alea sterpe".- Să se fi îmbunătăţit situaţia,în acest sector,cu venirea tânărului vlădică?

DIN AMINTIRILE UNUI FRATE DE CRUCE

Nu altfel decât Cănuţă om sucit,care,cum se ştie,"a părăsit totdeauna opoziţia din cauza nemărginitei şi injustei ei violenţe,în ajunul venirii la putere,şi s'a alipit totdeauna de guvern,care,în definitiv, nu era aşa de vinovat,cu câteva zile înainte de trecerea acestuia în opoziţie",eu am intrat în Garda de Fier pe timpul marei prigoane,urmată tragicei,dar necesarei pedepsiri a lui Duca.

Fiindcă,întocmai ca proverbialul erou al lui Caragiale,"şi eu eram Român",politica m'a ispitit,ba chiar la o vârstă când,poate,mai potrivit ar fi fost bătutul mingii pe măidane.Dictonul blestemat cu"Politique d'abord"eu l-am luat,se vede treaba,într'un sens strict temporal.Tata, învăţător şi apoi,vreo douăzeci de ani,director de şcoală primară în Dâmboviţa,era liberal: mai mult din deprindere decât din convingere(aşa apucase!),se ţinea totuşi departe de politica militantă,în care excelau atâţi colegi de-ai săi,iar când i s'a propus în repetate rânduri un post de revizor sau inspector şcolar,l-a refuzat,din dorinţa de a sta mereu alături de şcoala,pe care o considera,cu mândrie legitimă,a lui: el îi înălţase şi zidurile,şi din populaţia celor două mari comune,prin care am trecut,era greu să găseşti un om sub patruzeci de ani,care să nu fi învăţat azbuchea cu tata şi să nu-i fi cunoscut,măcar la vedere,nuiaua.

Aşa s'a făcut că de pe la 11-12 ani,în primii ani de liceu,mi-au căzut în mână publicaţiile dâmboviţene ale partidului liberal.Oficiosul era o invectivă continuă şi virulentă la adresa ţărăniştilor,singurii adversari,pe atunci,de oarecare seriozitate; lupta,din ce în ce mai aspră,pe măsură ce se arătau noi forţe,se dădea fără milă între fostul ministru Dimitriu,zis,în mod curent,"Dovlecel",şi foarte activul C.S.,care umbla prin sate,în timpul campaniei electorale,desculţ şi pretindea că a fost ciuruit de gloanţe în răsboi(în realitate,pe cât nu-i lipsea posibilitatea de a-şi procura,nu una,ci o sută de perechi de pantofi,pe atât îi lipseau într'adevăr semnele de eroism belic).Cum necum,tot împuindu-mi capul cu cele scrise în gazeta liberală,eu am învăţat să-i consider pe ţărănişti drept nişte pungaşi,porniţi pe căpătuire,duşmani ai neamului,vânduţi străinilor şi aşa mai departe.Abia mai târziu,în oficiosul lui S. am văzut că adevăraţii titulari ai tuturor acestor onorabile calificative sunt liberalii.Iar într'o a treia fază,m'am convins, de data aceasta pe bază de probe,că aveau dreptate şi unii şi alţii în ceea ce spuneau despre adversari..

Din Duca,în atmosfera casei,care trebue că,în parte,era şi a ţării,
ca şi din publicistica sus amintită,îmi făcusem un idol.Partidul liberal
îi pierduse pe Brătienii mari: cu excepţia tânărului istoric,pornit pe
căi diverse,rămăseseră numai ciurucuri,aşa încât despre familie,căreia
atâta îi datora România Mare,se putea şi se poate spune ca despre cartofi: partea bună e sub pământ,ce e afară nu e de niciun folos.In I.G.
Duca partidul punea mari speranţe de reînnoire,de energie,şi eu,mucos
cum eram,căzusem uşor victima acestei iluzii.Venită pe neprevăzute,cel
puţin în casa noastră,vestea uluitoare a uciderii primului ministru,pe
peronul gării dela Sinaia,pe mine m'a îndurerat profund: nu mă ruşinez
să spun astăzi că l-am plâns mult pe Duca şi i-am urît pe"asasini".Până
ce mi s'a oferit,pentru cine ştie care misterioase scopuri ale.. Providenţei,prilejul să-mi schimb radical părerea.

Intr'una din nopţile de iarnă grea,urmate uciderii dela Sinaia,a
bătut la uşa casei noastre un văr,student teolog,la care eu ţineam foarte mult,deşi nu-i împărtăşeam deloc vederile politice.Afecţiunea se datora unei pasiuni comune pentru cuvintele încrucişate,atunci în mare
vogă.Cerea să-l ascundem,şi tata,deşi liberal,nu putea refuza un adăpost
sigur nepotului urmărit,cum ne-a dat a înţelege,de jandarmi.Gogu Popescu-
Vulcana,autorul muzicii pentru imnul legionarilor dâmboviţeni,a rămas
astfel la noi mai bine de o săptămână,fără să iasă din casă neştiut decât de noi: de tata,de mama şi de mine.Ostil la început primirii vărului,pe care-l consideram complice cu"asasinii"(încă nu mi se uscaseră
bine lacrimile pentru Duca!),m'am apropiat de el colaborând la rezolvarea careurilor de cuvinte încrucişate.Şi fără să vrem,ne-am angajat în
discuţii pe marginea recentului eveniment.Atunci am auzit pentru prima
dată vorbindu-se cu simpatie,cu încredere nemărginită de Mişcarea Legio-

nară.Văru-meu,pe nesimțite,a reușit să mă convingă,în lungile nopți de
iarnă,când,dormind împreună în aceeași cămăruță,mi-a povestit -părea un
basm!- de ridicarea unui Făt Frumos răsbunător,care voia să facă drep-
tate neamului oropsit,de pacostea străinătății,a omizii ovreiești,de
care eu nu știam mare lucru,crescut și trăit într'o regiune,unde vene-
ticii,și să-i fi cătat cu lumânarea,nu-i găseai.M'a cuprins o febră te-
ribilă: voiam să știu cât mai multe din viața neasemuită a Legiunii,a
Căpitanului,din luptele de până atunci.Mi-a fost explicată,în termeni
limpezi,convingători,necesitatea pedepsirii lui Duca: personal,probabil,
un om fără vini superioare altora,dar responsabil de înfeudarea țării
la străini,de prigoana fără motiv deslănțuită contra Gărzii.Ceea ce fă-
cea și mai plăcută convorbirea cu Gogu Popescu-Vulcana era faptul că
nu-și dădea nicio silință să mă câștige: povestea numai,povestea mereu
ori răspundea,calm,la întrebările mele.El nu mai avea îndoieli,găsise
calea justă: și e neîndoios că și tonul acela sigur,fără clătinări,m'a
impresionat mult,la o vârstă când,după certitudinile masive ale copilă-
riei,începeau să apară întâiele oscilări.E drept că,amintindu-mi acum
de"convertirea"mea din Ianuarie 1934,îmi dau seama că altoirea a găsit
un teren favorabil,altfel nu putea avea loc: dela tata,acasă și la
școală,învățasem să-mi iubesc neamul din tot sufletul,să fiu gata să-i
jertfesc,cum îi jertfea el zi de zi,prăpădindu-și sănătatea cu copiii
pentru o leafă de mizerie; iar în biblioteca părintească dădusem peste
cărțile clasicilor,unde simțăminte identice se manifestau în fiecare
vorbă scrisă.Din partea mamei,mă îndemna în același sens naționalist a-
mintirea Berivoilor,cu tradiție de înstăriți moșneni pe plaiurile dâm-
bovițene.Când,atenuată prigoana,a plecat din casa noastră văru-meu, eu
eram deja pe calea bună.Și biata mama a înțeles repede schimbarea.Nu
i-a părut bine,fiindcă presimțea necazurile ce erau să vie.
Intors la internat,după vacanța de Crăciun,am căutat să mă apropii
de mănunchiul"Valter Mărăcineanu",de a cărui existență știam la liceul
"Șincai".M'a impresionat mult faptul că,deși eram premiant pe școală și
un fel de mică"personalitate",rasfățată de colegi și de profesori,n'am
fost luat imediat în brațe și cu atât mai puțin sărbătorit.Mi s'a impus
o perioadă de ucenicie riguroasă,am avut deaface cu băeți,care nu stră-
luceau în nicio materie,dar aveau,cum m'am convins ulterior,calități
de inimă superioare.Lecția de umilință mi-a servit și m'a făcut să mă
apropii cu și mai multă încredere de Legiune.Iar când,după doi ani cir-
ca,am depus jurământul de frate de cruce(îmi aduc aminte ca azi: în
strada Paris),alături de alți zece-doisprezece"camarazi",m'am simțit
într'adevăr mai bun și demn.Primeam,parcă,o decorație.

Dintre personalitățile legionare,pe care am avut ocazia să le cu-
nosc,mai deaproape sau mai de departe,m'au impresionat în special Vic-
tor Dragomirescu,șeful județului câtava vreme,și profesorul Vasile
Cristescu.Cu primul am stat puține dăți de vorbă.Nu era,de altminteri,
om de prea multe cuvinte.Impunea cu duritatea figurii,asprimea trăsătu-
rilor,ochii pătrunzători.Mi-l amintesc în două ocazii,mai ales: în ta-
băra legionară dela Plaiul Mircii,în Bucegi,unde-i depășea dela distan-
ță pe ceilalți comandanți și ajutori de comandanți cu rigoarea de dis-
ciplină pe care și-o și ne-o impunea; și printre dealurile Pietroșiței,
pe timpul celeilalte mari prigoane,când l-am văzut,împreună cu Lucia
Trandafir,dacă nu mă înșel,ascunzându-se de jandarmii comandați,cu ură
și ferocitate,de plutonierul Tăbârcă.Era tot iarna,zăpada lucea sub ra-
zele fără putere ale soarelui,mă duceam cu sania la rude,și pentru a
schimba nițel atmosfera încărcată din sat,unde lui tata i se atrăsese
atenția asupra unei bănuite rătăciri a mele(activând la București,în
județ nu prea mă cunoșteau ca legionar).Când,la o cotitură,îi văd pe
cei doi,căutând să traverseze strada.I-am salutat cam pe ascuns,cum îmi
închipuiam că era și dorința lor de urmăriți,fiindcă în sanie era și un
unchi,primar liberal într'o comună apropiată,om care nu-și ascundea an-
tipatia pentru Mișcare(și acum.. e la Canal!).De la Plaiul Mircii,unde
se aflau și Toma Simion și Nicu Grigorescu și unde,la sfârșit,a venit
profesorul Dobre,care ne-a ținut o înălțătoare cuvântare,îmi amintesc
printre altele de lungul marș,până pe Omul,făcut sub conducerea lui

Victor Dragomirescu: plecați înainte de zori,într'o vineri,am ajuns la
țintă abia seara,cu post negru și fără popas.Dar satisfacția înălțimii
biruite și cântecele legionare,intonate pe vârful de piatră al Omului,
ne-au consolat.Victor Dragomirescu era mulțumit că toți rezistasem ca de
o victorie personală.Și era o victorie personală,întrucât fără exemplul
lui,de fire de granit,de caracter tenace,probabil că întreprinderea n'ar
fi reușit așa de bine.
Pe Vasile Cristescu l-am cunoscut mai îndelung și mai deaproape.
Mi-a fost câtiva ani profesor de istorie la un liceu din București,unde,
deși i se cunoșteau vederile politice și poziția în ierarhia Mișcării,
era stimat și admirat de toată lumea: dela minunatul director N. care nu
s'a sfiit să-l apere,când a fost nevoie,la fanaticul catolic I.M.R.,per-
sonalitate impunătoare sub orice aspect,și până chiar la atât de inega-
lul,cu sclipiri de geniu și sminteală,Gh.Călinescu.Toți admirau atitudi-
nea absolut corectă,punctualitatea neobișnuită,rigoarea lui Vasile Cris-
tescu.Cât despre noi,școlărimea,se înțelege că-l iubeam,cu toate că nu
făcea nimic care să ne atragă,nu avea deloc comunicativitate,cel puțin
din aceea exterioară,patetică,nu a voit niciodată să știe care dintre
elevii săi era legionar și care nu.Mă îndoiesc chiar că a aflat vreodată
de cuibul nostru,de mănunchiul nostru"Valter Mărăcineanu".Sunt sigur,de
altfel,că dacă l-ar fi cunoscut pe vreunul dintre noi ca frate de cruce,
ar fi pretins și mai mult dela el.Nici noi de altfel n'am fost indis-
creți.O singură dată,în clasa a șasea,când Vasile Cristescu a fost numit
"diriginte",cu atribuții educative și de conduită,față de dispoziția a-
rătată de dânsul de a ne da toate lămuririle cerute,l-am rugat să ne
vorbească(aveam cam toți peste 16 ani)de fascism,de național-socialism,
de comunism și,abia la sfârșit,oarecum pe ocolite,de Mișcarea Legionară.
Imi pare rău că nu am notele acelor lecții politice de mare clasă,și me-
moria îmi e destul de labilă.Țin minte însă tonul detașat,de adevărat
istoric,cu care profesorul a examinat și explicat nu numai cele mai im-
portante fenomene politice străine ale actualității,dar însăși Garda de
Fier.Numele Căpitanului a fost amintit abia o dată,cu o tresărire,parcă,
în glas: dar expunerea privea necesitatea și posibila desvoltare a unei
idei-forțe,menită să indice calea nu numai neamului românesc,dar poate
omenirii întregi.Atmosfera în clasă,în timp ce vorbea Vasile Cristescu,
omul cel mai departe de orice retorică: amuțisem toți și ni se părea că
într'adevăr atunci,pentru prima dată,înțelegeam ce înseamnă Mișcarea Le-
gionară pentru bietul nostru neam.Probabil că a priceput-o și colegul
Bernstein,unicul Evreu din clasa a șasea,cuminte,studios și -poate sin-
gurul caz din istorie!- înțelegător(n'aș vrea să fi devenit cumva,sub
comuniști,inspector de poliție..).
Ceea ce nu-i plăcea lui Vasile Cristescu era incorectitudinea,sub
orice formă.Dădea nota pe baza puterii individuale de judecată,era foar-
te greu,dacă nu imposibil,să-l păcălești(admițând că așa ceva ți-ar fi
trecut prin cap,cu dânsul).Sever,însă just,nu admitea înșelăciunea.Imi
amintesc o scenă din clasa a cincea B. Un coleg nou a încercat să-l co-
pieze,la teza pe trimestrul doi.Profesorul deobicei nu umbla prin clasă,
cu spirit de polițist.Avea încredere în cinstea noastră,pe care de alt-
fel în toate chipurile,ca diriginte,căuta s'o cultive: și ne spusese a-
cest lucru.In ziua aceea,s'a sculat însă pe neprevăzute dela catedră,
probabil ca să se destindă puțin,și l-a descoperit pe fapta.Noi cei-
lalți am auzit numai trosnind o palmă grea,nimic mai mult.Colegul s'a
roșit până în vârful urechilor,dar n'a luat unu: a fost lăsat să scrie
ce e în stare,după știința și posibilitățile lui.De atunci încolo,la
toate orele de istorie,când intra profesorul în clasă,roșea tot -și așa
a fost până la urmă,când am ieșit din liceu.
Cu puțin înainte de uciderea sa de către poliția lui Carol-Lupescu,
l-am întâlnit și recunoscut,în ciuda ochelarilor și a mustăților lăsate
să crească,pe bulevardul Brătianu.Mi-a făcut semn,cu degetul pe gură,să
tac.Nu știam că-l văd pentru cea din urmă oară.Corpolatura solidă,care
la școală ne intimida,se curbase puțin.Dar figura era tot impunătoare.De
adevărat Comandant,de model,aș spune,de Comandant legionar.
Recapitulând astăzi,în memorie aceste fapte,și Victor Dragomirescu

și Vasile Cristescu cresc până la înălțimi nebănuite,până la acea boltă a cerului,care nu se poate să nu-i fi primit,ca martiri și intercesori pentru un neam chinuit,cum chinuită a fost Legiunea,în care nația românească își găsise cea mai fericită și fecundă expresie.

Dragoș Măgureanu

SCRISOARE de Al.O.Teodoreanu

Moș-Crăciun-Din-Vremuri-Bune,
Milostiv și înțelept,
Prind colinde să răsune.
Eu,cu ochii îndărăt
Spre cărarea de omăt
A copilăriei,spune,
De ce nu te mai aștept,
Moș Crăciune?

Amintiri cu zurgălăi
Vin -ca sănii- de departe,
Și pe case ninge lin.
De ce n'am și astăzi parte
Să visez la pașii tăi,
Prin tăcutele odăi
Lunecând catifelin?

Cal de lemn cu scări de tuci,
Urși pitici jucând pe-o labă,
O! de când nu-mi mai aduci,
Moș Crăciun,moșneag de treabă!

Când cuminți copiii nu-s
Și mai rău care de care-i,
Tu,cel ce-ai adus Fecioarei
Pe Iisus,
Vezi și ierți cât ține drumul
Și zâmbind,bătrân pribeag,
Te oprești din prag în prag,
Mistuindu-te ca fumul
Pe hogeac.

Moș-Crăciun-Ce-Nu-Mai-Este,
Pentru cea din urmă dată,
Mi-ai lăsat o carte rea;
Și citind în carte,iată,
Am vazut din cartea ta
Că n'ai fost decât poveste.

Tomuri cu filozofii,
Teancuri-teancuri adunate,
Am de-atunci la căpătâi.
Tu știai că nu mai vii,
Când,crezând în cea dintâi,
Nu am înțeles că's toate
Niște triste jucării?

Moș-Crăciun-Din-Vremuri-Bune,
Lasă'n stradă traista plină
De smochine și alune.
Inseninà-mi gândul rău
Și cu fața ta blajină
Alb,răsari din perne moi,
Calcă'ncet,nimic nu spune,
Strânge-mă la pieptul tău
Și să plângem amândoi,
Moș-Crăciune!

& PARIS. Vineri dimineața,3 Decembrie,a încetat din viață,la locuința fostului prim ministru Paul Boncour,Maria VENTURA.Se născuse în București la 13 Iulie 1888.Absolventă a Conservatorului din Paris,tânăra laureată și-a început strălucita carieră la teatrele Sarah-Bernardt,Réjane și Odéon.In timpul primului război mondial s'a întors în țara,desfășurând,ca soră de caritate,o rodnică activitate la spitalele de răniți din Moldova. In 1919,Maria Ventura intră la Comédie-Française,pe care o părăsește în 1942 ca societară,după ce jucase cele mai importante roluri din repertoriu.- Funeraliile au avut loc în dimineața de Sf.Nicolae,la Biserica română ortodoxă din Paris.

- Un român,MOT,s'a aruncat dela etajul 3 al închisorii"La Santé".Fusese prins pe când,împins de foame,întindea mâna spre o gamelă cu mâncare,uitată pe un șantier "Greșala",pe care oricine în halul lui de flămânzire ar fi săvârșit-o,el și-a sancționat-o singur,grozav de aspru,ridicându-și viața.Se vede c'a fost om simplu,neumblat.N'a auzit de domnișorii fondurilor,cari trăesc foarte confortabil,fără cea mai mică svâcnire de demnitate sau rușine.Hoții adevărați știu să fure cu respectarea normelor,lunecând printre prescripțiile tuturor codurilor penale.Mot n'a fost hoț; el e doar una din victimele lipsei noastre de organizare.

- Asoc.franco-română POFTIM,compusă din foștii apartenenți ai misiunii Berthelot în România(1916-1918),a organizat la 11 Dec.,în biserica Saint Pierre de Chaillot,un parastas pentru sufletele membrilor decedați(generalii Vouillemin,Coulland,de Vergnette,Berthelot,contele de Saint-Aulaire,etc.).Evocând memoria marilor dispăruți,canonicul Bellin s'a rugat pentru poporul român și liberarea României.

După amiază,gen.Pétin a evocat acțiunea misiunii Berthelot,pomenind deasemeni pe regele Ferdinand,regina Maria,mareșalii Prezan și Averescu.

C A L E N D A R   L I T E R A R

Dec.(1502): Dima Purcivió(Purice)e trimis la Veneția să caute"qualche farmacia"pentru piciorul bolnav al bătrânului Domn Ștefan cel Mare.Signoria îl face"cavaler".
Dec.(1530): Petru Rareș ocupă Pocuția:"Rutenii aproape toți aleargă la el și i se supun cu bucurie,iar el îi primește și-i tratează bine,iar pe cei care sunt de rit roman poruncește să-i ucidă"(raportul vicecancelarului polon al Coroanei).Iorga însă nu crede în seriozitatea lui.
Dec.(1853): Intorcându-se din Spania,Alecsandri are ocazia să-l cunoască pe Prosper Mérimée,în diligența ce-i ducea pe amândoi la Paris.
Dec.(1854): Alecsandri scoate la Iași săptămânalul"România literară": "câmp de întâlnire frățească a tuturor talentelor din țările noastre".E suprimată pentru entuziasmul cu care salută proectul de lege pentru desrobirea Țiganilor,cu îndemnul de a se desființa și"șirbia cea albă".
Dec.(1862): Maiorescu se stabilește la Iași,ca director al Liceului Internat și profesor la Universitate.
Dec.(1885): Grupul din jurul lui Macedonski scoate"Analele literare".
Dec.(1894): Moare Maria Theodorini,la București: întemeietoarea și animatoarea Teatrului Național(fost Th.Theodorini)din Craiova.
Dec.(1910): Pârvan,director al Muzeului de antichități din București.
1 Dec.(1860): Ministrul de interne Costa-Foru reîncredințează direcția Teatrului cel Mare din București lui Matei Millo,pe 5 ani.Nemulțumiți,Pascaly,Demetriade și alți actori demisionează.
1 Dec.(1896): Se inaugurează noua clădire a Teatrului Național din Iași.Vechiul edificiu,dela Copou,fusese distrus de un incendiu în 1888.
1 Dec.(1919): Se inaugurează Teatrul Național din Cluj cu"Poemul Unirii"și"Se face ziuă",lucrări ale directorului Zaharia Bârsan.
2 Dec.(1934): In revista"Ellenzék"din Cluj,I.Kovacs își îndeamnă conaționalii: "Maghiari,citiți-l pe Eminescu!".
4 Dec.(1876): "Câmpenești - Amintiri de la Poiana Lungă - Ly(ceul)Sf.
Sava - Barbu G.Ștefănescu": primul volum,de versuri,al lui Delavrancea.
7 Dec.(1909): Moare Gherasim Domide,luptător în procesul Memorandului.
8 Dec.(1838): C.Negruzzi și spăt.Bran,secretari ai Obșteștei Adunări.
8 Dec.(1924): Moare diplomatul Ion Papiniu,fiu de preot din Ploești.
9 Dec.(1869): La Viena,Eminescu propune unirea celor două asociații de
studenți români din capitala austroungară: "România"și"Soc.literară".
9 Dec.(1882): "Dacă ne place uneori a cita pe unii din Domnii cei
vechi,nu zicem cu asta că vremea lor se mai poate întoarce.Nu.Precum lumina unor stele,ce s'au stins de mult,călătorește încă în univers,încât
raza lor ajunge în ochiul nostru într'un timp în care steaua ce a revărsat-o nu mai există,astfel din zarea trecutului mai ajunge o rază de
glorie până la noi,pe când cauza acelei străluciri,tăria sufletească,
credințe,abnegația nu mai sunt.Degeaba pitici moderni ar îmbrăca zalele
lor,mâncate de rugină,dacă nu pot umplea sufletele cu smerenia și credința celor vechi"(Eminescu,"Guvernul care ne trebuie",în"Timpul").
9 Dec.(1934): Se stinge poetul Gh.Boldea,care la Brad,cu Emil Giurgiuca,întemeiază revista"Abecedarul",mutată apoi la Turda.
10 Dec.(1680): O solie munteană,cu stolnicul Cantacuzino,sosește la
Viena să trateze cu Imperialii problema luptei în comun contra Turcilor.
10 Dec.(1889): In casa lui Maiorescu,se citește"Năpasta"lui Caragiale.
10 Dec.(1922): Incep mișcările studențești în Țară.
11 Dec.(1887): Se naște la Vlaho-Clisura(Macedonia),poetul Ion Foti.
12 Dec.(1392):"Dan Voevod au dăruit sfintei mânăstiri Cozii 310 sălașe de Țigani"(Cronologia lui Cantacuzino).
13 Dec.(1694): Moare mitropolitul Dosoftei,pribeag,"în mare lipsă și scârbă".
13 Dec.(1887): Se naște la Iași poetul Mihail Cruceanu.
14 Dec.(1864): Se deschide prima școală de Belearte la București,cu
Theodor Aman director și profesor de pictură.
15 Dec.(1887): Trupa Fanny Tardini,pe care Eminescu o urmase,cu mai
bine de 20 de ani înainte,în turneul din Transilvania,dă un spectacol
în beneficiul marelui poet,bolnav.
17 Dec.(1872): Odobescu rostește la Ateneul Român conferința"Artele
din România în periodul preistoric",susținând necesitatea unei arte

strict naţionale,bazată pe tradiţie şi pe urmele trecutului; condamnă acel"simţimânt estetic",care ar echivala cu"un ce fără patrie.. un ce în felul politicii comunarde şi umanitare a adepţilor Internaţionalei".

17 Dec.(1912): Moare Spiru Haret,fost ministru al Instrucţiunii.

18 Dec.(1877): "Cine a învăţat două trei buchi,lasă plugul şi calupul în ştirea lui Dumnezeu şi râvneşte a se face roată la carul Statului"(Em

20 Dec.(1663): "Const.Postelnicul -tatăl stoln.Cantacuzino- a fost ucis în urma unor pâri mincinoase"(raport al ambasad.olandez la C-pol.

20 Dec.(1822): Al doilea spectacol,dat la Braşov,în româneşte,cu"Libertatea Valahilor",de trupa nemţească,condusă de Josephina Uhlich şi Kreiwig,având printre actori o seamă de"diletanţi români".

20 Dec.(1925): Perpessicius ia direcţia"Universului literar".

22 Dec.(1889): Se naşte la Bulbucata,în Vlaşca,Ion Dobre,adică Nichifor Crainic pe numele literar.La împlinirea a 65 de ani a animatorului "Gândirii",a marelui luptător naţionalist,căruia şi noi îi datorăm atâta,deşi până la urmă nu ne-a înţeles,toţi bunii Români s'ar cuveni să-l comemoreze.

22 Dec.(1922): După trei ani de viaţă,îşi încheie apariţia"Sburătorul" Intemeietorul şi animatorul Lovinescu este mândru să facă,în ultimul număr,acest bilanţ: "N'a existat niciodată o revistă română,care,cu mijloace atât de puţine,într'un timp atât de restrâns,să fi creiat,din necunoscut,atâtea valori literare pozitive; unele,deplin formate şi recunoscute; altele,făgăduind recolta literaturii de mâine".

22 Dec.(1930): Moare Vintilă Brătianu.

26 Dec.(1838): Din iniţiativa lui G.Bariţiu,se reprezintă la Braşov, de către o societate de diletanţi,"Inimile mulţumitoare".

26 Dec.(1911): Inmormântarea generalului-erou C.Budişteanu,fost preşedinte al Senatului."Va fi părut deseori curioasă,deasupra figurilor de petrecători obosiţi,de intriganţi cu ochii de lup,de şireţi cu clipociri de păsări nocturne şi de sătui tronând în sănătatea stupidităţii lor mulţămite,această uscată şi palidă faţă de mucenic tăcut al durerii pentru ţară"(Iorga).

29 Dec.(1933): Pedepsirea lui Duca,pentru vânzarea intereselor ţării.

31 Dec.(1889): Moare Ion Creangă,la câteva luni după Eminescu.

&& &&& &&

&&. In Dec.1937 s'a stins luptătorul naţionalist,atât de apreciat de Capitan,prof.Corneliu ŞUMULEANU.Se împlinesc luna aceasta,deci,17 ani de la moartea lui.Omul şi savantul,pe care"Curierul israelit" -un fel de "Bire",mai puţin agramat,din acea vreme- din 23 Aprilie 1922 îl considera un"măscărici","insultător public","ipochimen","strigoi întârziat", "caraghios",etc. -minoritarii noştri,cum o vedem şi în exil,au năravul calomnierii celor mai buni dintre Români-,a fost astfel comemorat de Nicolae Iorga,într'un timp când marele istoric nu se poate spune deloc că era prieten legionarilor:

"Rapede s'a deslipit din mijlocul nostru,în mari chinuri,bărbăteşte îndurate,unul dintre cei mai cinstiţi şi mai jertfitori oameni ai ţării noastre,profesorul ieşan Corneliu Şumuleanu.In viaţa noastră politică,apariţia lui a fost rară şi scurtă.Vicepreşedinte al Senatului în 1919, el a avut cinstea de a citi decretul de unire al tuturor ţărilor româneşti.A mai apărut odată în Parlament,pentru ca pe urmă avântul său tineresc până în timpul din urmă,credinţa sa deplină într'un naţionalism aprig,neiertător,dar sprijinit pe o disciplină crudă,să-l ducă în primele rânduri ale mişcării de dreapta,căreia şi în ultimele cuvinte dictate de pe patul său de suferinţă i-a arătat devotamentul de care odinioară se împărtăşisera larg prieteni mai în vârstă,socotiţi apoi de dânsul ca şovăitori sau întârziaţi. Dar a primit preşedenţia secţiei ieşene a Ligii culturale şi a organizat strălucit - e aşa de scurt timp de atunci! - congresul din Iunie. Dar meritul cel mare al acestui om atât de drept şi de sigur stă în altceva: în felul cum şi-a înţeles misiunea de profesor. Nelipsit la cursul său de chimie,încremenit la laboratoriu ore întregi -de unde i s'a tras şi boala-,aşezându-se într'un colţişor cu soţia sa, după pierderea singurei lor mângâieri,o admirabilă copilă,el a trăit şi a murit la datorie,exemplu de neuitat pentru câţi vor veni pe urmă".

SOLEMNITATEA DELA ARAVACA

In ziua de 25 Noembrie la Aravaca,localitate din vecinătatea Madridului,în prezenţa Consiliului Conducător al Mişcării Legionare compus din D-nii Ilie GÂRNEAŢA,Comandant al Bunei Vestiri şi fondator al Mişcării,Vasile IASINSCHI şi Constantin PAPANACE,Comandanţi legionari şi foşti miniştri,s'a pus piatra fundamentală a Căminului Moţa-Marin.La un altar,în spatele căruia fluturau steagurile românesc şi spaniol,s'a oficiat serviciul divin de către preoţii Alexandru Mircea,Amalio Orduna, Mircea Boacă,răspunsurile fiind date de d-nii Valerian Vinţan şi Ion Braşoveanu.

Au fost prezenţi: d-l Sergio Cifuentes,şeful serviciului exterior al Falangei spaniole; José Maria Soler,ajutor de primar al Madridului; D.Daniel Castel y Marcos,ministru plenipotenţiar,din partea Ministerului de externe; marchizul de Valdavia,preşedintele deputăţiei provinciale; Teniente Alvarez,din partea Statului Major; ambasadorul Prat y Soutzo, marchiz de Nantouillet; Elisa de Lara,şefa presei şi propagandei; Luis Nieto Antuñez,procurador in Cortes,cu d-na; preot Santiago Morillo,directorul Centrului de studii orientale; scriitorii Lope Mateo şi Gomez Tello,ziarişti; arhitect Mariano de Lafuente din partea comisiei de urbanistică; marchizul de Valverde; av.Gimenez Navarro cu d-na; sculptor Trapero cu d-na; d-ra Encarnacion Castellanos; M.Schumlakowschi,ministrul Poloniei; dr.Pr.Branco Mario; col.M.Pusic din partea Croaţilor; baron de Wedel cu d-na; N.Dumitrescu,ministrul României la Madrid; Aron Cotruş; Elena Luis Beneyto; Prof.Ing.Ion Protopopescu,fost ministru; prof.Vladimir Petrovici; Traian Popescu cu d-na; M.Dumitrescu; prof.Ciril Popovici cu d-na; prof.Aurel Răuţă,prof.G.Uscătescu; Horia Vintilă cu d-na; Mihail Enescu,Horia Stamatu,col.Mavrichi,dr.Valeriu Turgai,d-na şi d-ra Castinera Ionescu,d-na Candeleanu,d-ra Monique Jouve,căp.N.Govora; Florea Stanciu; preotul şi autorităţile din Majadahonda şi Aravaca.

Cuvântarea ocazională a fost rostită de d-l V.Iasinschi.S'au primit numeroase scrisori de adeziune şi călduroase urări dela înalte personalităţi spaniole şi străine.Presa,în frunte cu marile ziare"Arriba","Informaciones","Ya","Madrid",prin articole,fotografii şi anunţuri a dat importanţa cuvenită actului menit să perpetueze pe pământul Spaniei memoria jertfei eroilor dela Majadahonda.Posturile de radio au comentat în câteva emisiuni importanţa acestui aşezământ.Intreaga ceremonie dela Aravaca a fost imprimată pe bandă şi retransmisă în seara aceleaşi zile, în timpul emisiunii române.

Iată conţinutul actului de fundare:

"Astăzi,în anul dela Cristos,una mie nouă sute cincizeci şi patru, luna Noembrie,ziua douăzeci şi cinci,în Spania - Fiind Şef al Statului şi Generalisim al Forţelor Terestre,Marine şi Aeriene Excelenţa Sa FRANCISCO FRANCO DE BAHAMONDE,şi Primar al Madridului Excelenţa Sa D.José Finat şi Escriva de Romani,Conte de Mayalde,- de faţă fiind cei mai jos semnaţi,- s'a pus în Aravaca din Castilia Nouă a Spaniei piatra fundamentală a acestui lăcaş: CAMINUL CULTURAL MOŢA-MARIN - întru credinţa pentru Cristos; întru dragoste pentru Neam şi Ţară; întru preamărirea jertfei lui Moţa şi Marin,căzuţi la Majadahonda la 13 Ianuarie 1937,în lupta contra comunismului; întru strângerea prieteniei dintre Spania şi România; întru promovarea cunoaşterii de către Români a civilizaţiei hispanice. Acest Cămin,modest,se ridică din obolul greu agonisit al legionarilor împrăştiaţi pe faţa întregului pământ şi al prietenilor înţelegători,cari ne-au ajutat să ducem la înfăptuire gândul nostru închinat Patriei înlănţuite.

Aşezatu-s'a piatra fundamentală şi pergamentul acestui act în colţul din dreapta dela intrarea în acest lăcaş,a cărui lucrare s'a început la douăzeci şi cinci Octombrie una mie nouă sute cincizeci şi patru.

A ş a s ă n e a j u t e D u m n e z e u !

&& &&&& &&

& PARIS. Duminică 5 Decembrie s'a făcut la Biserica română ortodoxă un parastas pentru Corneliu Codreanu,Nicadori şi Decemviri. La aceeaşi biserică s'a făcut,Duminică 12 Decembrie,un parastas pentru Alexandru

C H E M A R E

Indreptată Clerului şi Fruntaşilor Români din U.S.A. şi din Canada.

Fraţilor, Situaţia bisericească de astăzi a Românilor din U.S.A.şi din Canada este adânc zdruncinată. Ieri,cu totul neîngrijită de guvernele politice ale ţării noastre România şi de reprezentanţii lor diplomatici în America,- străini de valoarea şi necesitatea creştinismului pentru întreaga omenire,şi de datoria ce aveau totuş de a se interesa de dânsa măcar politiceşte; de altă parte neîngrijită deplin de însuşi Sinodul nostru dela Bucureşti!.. Azi,fără o cârmuire legiuită şi cu neiertate dezbinări în grupe deosebite,păgubitoare sufletului şi unităţii neamului nostru. Românii noştri din U.S.A. şi cei din Canada, veniţi şi aşezaţi în aceste două ţări,în împrejurările şi condiţiile arătate istoriceşte în Albumul tipărit de curând în U.S.A.,cu prilejul împlinirii unui sfert de veac dela începutul organizării lor bisericeşti,se găsesc acum: Fără cârmuire canonică,şi fără un cler cu destulă pregătire,deci cu prea puţine elemente mulţămitoare iar altele în neiertată indisciplină,- din care cauze dânşii sunt cu indiferenţă şi cu foarte slabe cunoştinţe religioase creştine,- încât prin înfăţişarea stării lor bisericeşti de acum,Românii au devenit un adaos al cumplitei destrămări a Creştinismului ce se vede îndeosebi în toată America de Nord,iar nu cu organizarea sufletească unitară,necesară neamului nostru,ce le-o poate da solid numai Biserica noastră ortodoxă,când este ascultată.

Intr'o parte,un cârmuitor dus în marea greşală de a fi fost făcut Arhiereu într'o sectă religioasă rusească,cum e cea a Samosfeatţilor,- căruia noi dorim a-i veni în ajutor scoţându-l din asemenea rătăcire; de altă parte,un cârmuitor,care deşi a fost hirotonit de Vlădici ai Sinodului ţării noastre de ieri,se afundă în greşala de a avea legătură şi dependenţă de Patriarhul necanonic de azi dela Bucureşti,- impus de păgânii dela Moscova,- şi cu un Sinod amestecat cu parveniţi şi impostori, unelte nenorocite ale unuia dintre înverşunaţii duşmani de azi ai Creştinismului,cum este Comunismul rusesc.Acestuia deasemenea dorim a-i veni în ajutor,scoţându-l din această rătăcire politică,spre a deveni folositor credinţei şi întăririi sufleteşti a neamului nostru din America de Nord.

Cu îndreptăţirea dată de rânduielile noastre bisericeşti,după care în greşeli şi împrejurări grele,ivite în vreo Eparhie creştină,poate interveni binevoitor oricare Episcop vecin,noi am mai făcut o încercare de armonizare şi de organizare a Bisericii româneşti din aceste două ţări,- de care,însă,o parte din clerul local din U.S.A. nu a ţinut seamă şi îndată a împiedicat-o Patriarhul actual dela Bucureşti.

Acum,îngroziţi de asemenea stare bisericească mereu tulbure a acestor fraţi,ce impresionează neplăcut atât neamul nostru cât şi pe celelalte vecine de alte legi,- venim în puterea aceluiaş drept,din nou,a îndemna părinteşte Clerul şi Fruntaşii poporului nostru român din toate grupele,a se împăca şi a veni printr'un Congres în îndreptarea unei asemenea stări,osândite de legile omeneşti,de istoria neamului nostru şi în deosebi de Dumnezeu. Şi chemăm pe toţi,să grăbească colaborarea cu atât mai mult,cu cât vremile devin din ce în ce mai rele,iar neprietenii Creştinismului de acasă gândesc spre un nou amestec cu alte împiedecări îndreptării dorite de noi.

Tot odată,să se sprijine reorganizarea trebuitoare pentru alcătuirea unui Sinod autonom,trebuitor azi tuturor Românilor de peste hotarele României(din U.S.A.,din Canada şi din toate părţile împrăştierii româneşti),până la liberarea ţării de acasă şi reunirea bisericească sub cârmuirea viitorului Sinod,ce va trebui să fie canonic în Bucureşti.

Iar de nu se va face împăcare şi organizarea trebuitoare nici acum, cei vinovaţi vor purta greaua răspundere de a fi pricinuit şi adâncit asemenea destrămare,cu urmări mai grele decât cele ale frământărilor politice sterpe,- foarte păgubitoare credinţei,unităţii şi propăşirii întreg neamului nostru românesc.

Din Franţa
15 Noembrie 1954.-

Al tuturor,către Dumnezeu,
de tot binele rugător,
Mitropolit Visarion

TRIBUNA LIBERA

CUM E CU PUTINŢA CEVA NOU IN SITUAŢIA BISERICII?- "Cum e cu putinţă ceva nou"în situaţia bisericii noastre ortodoxe de peste hotare,ca instituţie centrală şi permanentă a exilului,- şi în deosebi,cum e posibilă o schimbare pozitivă în mersul acesteia?- iată o întrebare pe care mi-o pun în mod dezinteresat şi fără ocoluri şi pe care o pun şi celor cari mai au dragoste şi înţelegere pentru biserica noastră strămoşească.

Răspunsul este -l-am auzit şi probabil îl voi mai auzi-: unirea tuturor forţelor politice,active şi productive din exil,în jurul bisericii. Să ne oprim o clipă asupra sensului exact al acestor trei epitete.Forţă politică,partid politic? Instrument de luptă românească,susceptibil să guverneze în România de mâine,eliberată,şi în cadrul unui regim democratic? Fie,dar care sunt aceste instrumente,adică"organizaţiile politice constituite"? In ţară sunt dizolvate,iar în fapt,acolo,nu există decât două forţe: partidul unic de la putere,partidul comunist,unealtă servilă a unui imperialism străin şi a unei armate de ocupaţie - şi rezistenţa românească,prigonită,deportată,ucisă,în care s'au contopit toate tendinţele naţionale izvorîte din instinctul de conservare al neamului nostru românesc. In exil? Este adevărat că există peste hotare un număr mare de Români cu dragoste de ţară şi trecut frumos de luptă românească,cărora nu le vom face injuria de a le cântări meritele după apartenenţa lor trecută la vreun partid politic; lupta lor continuă fie în câmpul scrisului,în afirmări personale de ordin intelectual,fie în necazurile şi durerile lor de toate zilele,pentru a-şi câştiga o pâine pe care ar împărţi-o bucuros cu cei de-acasă; alţii -şi din păcate aceasta le este preocuparea exclusivă- sunt posedaţi de diferite foste partide româneşti şi ale lor mituri. Cine sunt? Foşti naţional-ţărănişti,foşti naţional-liberali,foşti socialişti,foşti legionari.Fiind nişte"foşti",îi întreb pe aceştia,ce reprezintă altceva decât nişte"foste"formaţii politice româneşti? In drept şi în fapt ei nu reprezintă decât persoana lor,plus iluzia unui ecou într'o largă massă românească - pe care ei n'o mai cunosc,iar iluzia din imaginaţia lor purcede..

Ca să reprezinte efectiv exilul românesc -căci în ţară problema nu se mai pune pe partide- au consultat dânşii lumea românească,aceea care există şi trăeşte cum poate,muncind din greu,nefiindu-i ruşine de a fi luptat împotriva Ruşilor într'un războI naţional şi nici de faptul de a nu fi fost dregători într'un timp şi în nişte regimuri de care se leagă politica sau politicile de catastrofe naţionale? Şi dacă nu au consultat dânşii massa românească din exil,cum pot să se"auto-intituleze"reprezentanţi"(adică învestiţi cu un mandat expres de această massă românească) în faţa străinilor sau compatrioţilor noştri? Cum pot să uzeze de acest titlu de partizan al unei ficţiuni politice şi să încerce o omologare a lui în cadrul unei lupte româneşti,creştineşti şi ne-partizane,adică isvorîtă din principii de rânduială bisericească tradiţională? Care este rostul unei adunări generale,compusă din majoritatea românilor dintr'o comunitate ortodoxă de peste hotare,când aceştia,deşi în număr legal şi veniţi să voteze un consiliu parohial de oameni destoinici care să se îngrijească de starea grea a bisericii,sunt trimişi acasă până în clipa în care"combinarzii"fostelor partide amintite mai sus îşi vor fi alcătuit liste unică de"reprezentanţi",savant dozată conform principiului echilibrului politic(adică politicianist,de vreme ce partide nu mai există..) şi pe care adunarea într'o şedinţă viitoare să-i voteze cu aclamaţii ca în regimurile totalitare? Sau,ca în nu de mult apusa societate - pe acţiuni - politică românească,în care ciocoii -adică acţionarii- plăteau butoaiele cu vin în timp ce boborul striga: Vivat Naţiunea şi Trăiască vocea românului naţionale!.. Ce ofensă mai mare pentru o adunare de Români -majori şi hărşiţi de zece ani de refugiu- decât: Duceţi-vă domnilor acasă şi veţi veni altădată să aprobaţi pe cei pe care noi - combinagiii - i-am desemnat? "Ne lipseşte numai un nume asupra căruia nu am căzut încă de acord..",zise un domn orator politic şi foarte democrat din această tristă adunare generală. Cine? - ar fi putut întreba un gubat. Noi,cu durere în suflet,întrebam: Cine alege? adunarea,sau combinagiii? Unde se alege? în biserică,sau aiurea? în cafenele şi conciliabule oculte,unde nişte emigranţi obsedaţi de"Ştii tu cine sunt eu?"exer-

cită "dreptul" de veto, pun degetul, taie, spânzură, după criterii personale, zise politice, într'o chestiune bisericească, adică de resortul slujitorilor altarului și poporului credincios?

Dar să trecem la epitetele următoare. Activ, adică harnic pe românește, e orice Român exilat care își trage viața lui de toate zilele din muncă cinstită, respectând legile țării unde se găsește. Acești români nu numai că sunt în biserică, dar ei sunt rațiunea vie de existență a bisericii. Ei sunt "talpa țării" aici în străinătate și pe ei trebue să se bizue orice consultare democratică ce interesează viața noastră religioasă aici și acum.

Productiv: cel care cu folos pentru biserică poate aduce contribuția lui morală și materială. Pentru ca biserica noastră din exil -reunită în jurul episcopului ei, care îi dă harul, și al unor principii de predanie, care îi asigură practica ei tradițională și națională- să poată să trăiască și să se desvolte rodnic, e evident că are nevoe de un sfat de oameni de ispravă. (Bătrâni sau tineri - problema nu e de generații; din noua sau vechea colonie - problema nu-i de cetățenie, ci de calitatea și eficacitatea lucrului întreprins în favoarea unei comunități de credință și aspirații românești). Acești oameni luminați, desbrăcați de pasiuni de clan sau partizane, să lucreze conform mandatului pe care Adunarea Generală li-l dă în ședință publică și solemnă.

Biserica noastră e un locaș de închinare pentru toți Românii. Un minimum de plan de lucru ar putea avea la bază, pentru cea din Paris, următoarele idei: Instalarea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Visarion la biserică, în mijlocul Românilor, cu cinstea care i se cuvine de înalt ierarh și șef spiritual ce ni l-a dat Dumnezeu peste hotare; Chivernisirea corectă a bunurilor acestei biserici, cu ajutorul nostru al fiecăruia pentru ieșirea din impasul material în care se găsește prima noastră biserică din exil. Acesta și numai acesta e limbajul principial și practic pe care o adunare parohială îl poate utiliza deocamdată în biserica noastră din Paris. In cadrul acestuia orice membru al Adunării are dreptul să judece cu mintea lui și să desemneze prin votul său pe cei ce-i socotește vrednici să exprime prin fapte un atare limbaj. Iar dacă nu sunt vrednici, vor fi și alte adunări în care consiliul va da socoteală de mandatul primit. Nu-l vor fi putut îndeplini? Corect și normal este să demisioneze și adunarea va însărcina pe alții..

Restul? Amânări și consfătuiri politice prealabile care să impună o listă combinată după principii exterioare bisericii, nu sunt decât manevre sterile aducătoare de confuzie și diversiune. Un singur scop se desprinde clar din acestea: politicianizarea bisericii, singura instituție rămasă în exil o forță spirituală -nu politică-, producătoare de speranțe nu de desgust sau scepticism,- în două cuvinte: vie și luptătoare. Cu un nou Front al Renașterii naționale, recte cu o anexă a Comitetului național, instalat în biserică, vom anihila și această ultimă rezervă de dinamism românesc de peste hotare. Vom stânjeni acțiunea liturgică a cucernicilor preoți, vom otrăvi, ca în celelalte sectoare de viață românească cu obsesii personale și subiective, procesul de desvoltare firească a unei comunități care crește și care trebue să producă în sânul ei fiii cei mai calificați să ducă mâine, efectiv și pe pielea lor, lupta românească. Prin formule stranii de împăcare personală a unor oameni ireductibil divizați prin trecutul lor și iluziile lor politice se va accentua divorțul dintre o Românie reală -cea care speră să salveze o țară, salvând întâi curățenia unor principii și unor realități,- și o lume românească fantomatică, care speră să-și salveze prin biserică un prestigiu personal șifonat și niște apucături de lupi îmbrăcați în piele de oaie.

Din două una: sau suntem o turmă -precum oile lui Panurge sărind una după alta în apă,- sau am învățat ceva din istoria ultimilor zece ani, udați de lacrimi, scăldați în sânge, și vom ști să rostim răspicat așa cum orice Român astăzi captiv în țara lui ne îndeamnă: Ajunge domnilor cu compromisurile și politicăria! Din compromis criminal am cedat Basarabia. Din compromis ciocoiesc am capitulat și am pierdut o țară. (Și Finlanda a pierdut războiul, dar, nefăcând compromisuri, nu și-a pierdut țara). Cu compromisuri și precupețeli de "bine-bine, lasă-lasă" ne pregătim să pierdem și singurul locaș rămas viu în exilul românesc. In acest caz, nu

mai este cu putință nimic nou în situația bisericii noastre din Paris. Adunarea nu are decât să ia cunoștință de o listă de candidați gata făcută și afișată cu anticipație, în fața căreia, cu respectul ce se cuvine morților, să-și scoată pălăria și să-și facă cruce de trei ori.

Titus Bărbulescu

COLIND de Tudor Arghezi

Doamne, vreau să-ți mulțumesc..
Dar în graiul omenesc
Slova vorbelor tocită,
Vorba slovei prihănită,
Ințelesul otrăvit
Le-a mușcat și-mbolnăvit.

Un strigoi
Pune'n negreală noroi.
Pravila de baștină
S'a pierdut în mlaștină.
Ochii mici ai literii
Sticlesc ca ai viperii.

Voie dă-mi să spânzur graiul
Și să-ți mulțumesc cu naiul.
Cântecul care mă doare
Frate-i cu tăcerea mare,
Cu îngerii, cu lăstunii
Și cu șoapta rugăciunii.

Noaptea îți înșiră albe
Fire de beteală, salbe,
Fluturi și mărgăritare.
Mulțumește, lăutare!
Bunului tău împărat,
Cântându-i îngenunchiat.

& ROMA. In ziua de 27 Noembrie s'au căsătorit în biserica română (a slujit Mons. Tăutu) prof. Ioan GUȚIA și d-ra dr. Carla PERILLO. Inainte de plecarea în luna de miere, soții, cărora "Vatra" le urează toată fericirea și cât mai mulți moștenitori (în interesul neamului..), au dat un prânz la care au luat parte numeroși și selecți invitați.

- Academia Mediteraniană a organizat o serie de conferințe cu tema: "Funcțiunea mediteraniană a Mării Negre". Pentru România a vorbit d-l Mircea POPESCU. Dânsul a adus deasemenea participarea Românilor la aniversarea morții ministrului slovac Karol Sidor, în cadrul unei manifestații care a avut loc în sala Pax Romana.

- La expoziția în favoarea regiunilor "deprimate", organizată de democrații creștini în Palatul Expozițiilor la începutul lunii Oct., au participat pictorii români Marielise COTTESCU-MARIANI, Zoe FRUNZA-GIOTTA și Eugeniu DRAGUȚESCU. Acesta din urmă, prezent oriunde se poate realiza o afirmare românească, a expus deasemenea în Via Margutta din Roma, în cadrul unei pitorești manifestații a artiștilor din Capitala italiană.

- In ultima decadă a lunii Oct., Nina BATALLI a avut o expoziție personală de pictură la galeria Gian Ferrari din Milano. Frumos succes de public și de critică.

- La 21 Nov., corul bisericii române a organizat în sala studenților catolici din Piazza Sant'Agostino o serbare, în cadrul căreia părintele Pamfil CĂRNAȚIU a vorbit despre cultul Maicii Domnului la Români.

- Vrând să braveze părerea generală, care atribuie plecarea părintelui COSMA din Roma unui motiv disciplinar, sfinția sa a oferit, la 5 Dec., o "recepție" de adio. Invitația s'a făcut, natural, conform uzanței unui exil inventiv, în numele unui fantomatic "comitet de asistență". Regretăm că n'am putut fi de față. Poate da Dumnezeu să auzim, în fine, mult așteptata -și făgăduita- statistică a binefacerilor "comitetului". Și poate reușeam, cu lupa, să surprindem vreun început de lacrimă la careva din cei abandonați, acum, de cuviosia sa..

- Comitetul "Ieremia Valahul", animat de neobosita d-ră av. Felicia PARASCHIVESCU, a organizat la 30 Nov., la Roma, o manifestație a pelerinilor onorari și activi, cu ocazia împlinirii a trei ani dela afilierea organizației la "Arciconfraternita N.S. dell'Assunzione". S'a făcut programul de viitor, cu o serie de inițiative în vederea glorificării călugărului român. Comitetul "Ieremia Valahul" participă deasemeni la sărbătoarea de Crăciun pe care o pregătește asociația "Gli amici del Presepio", la Roma.

Pe Ionà l-a înghițit, /Spune Biblia, un chit. /Fiind greu de mistuit, /Inapoi l-a azvârlit. /Zise Ionà zăpăcit: /"Cum rămânem, în sfârșit?" /Chitul zise: "Suntem chit." (I.L. Caragiale)

TOT TRIBUNA LIBERA

MISTER CRETZIANU(II). Anul următor,1940,a fost anul marilor noastre
amputări.Basarabia,pentru care,cei ce hotărau la noi nu-şi făcuseră da-
toria,am evacuat-o fără opoziţia ce se cuvenea.Mă întorsesem de câteva
zile la Bucureşti după invazia Olandei unde eram,şi cum am auzit de ul-
timatumul Moscovei,am cerut Ministrului de Externe autorizaţia de a mă
prezenta la Regiment.Am sosit a doua zi la Regimentul 4 Roşiori ce se
găsea chiar în sudul Basarabiei,pentru a o apăra,dar la câteva ceasuri
numai,am aflat cu inima îndurerată ruşinoasa noastră supunere.Cel care,
în locul Ministrului a semnat aprobarea pe cererea mea de înrolare se
chema: Al.Cretzianu.Dar exemplul ce-i oferean nu i-a spus nimic..

Transilvania fu ciopârţita prin Dictatul dela Viena şi venea rândul
Dobrogei.Intretimp un Guvern germanofil îmi propusese locul de Secretar
General,ofertă ce bine înţeles am declinat-o.Dar rolul şi atribuţiile
lui Cretzianu sporeau în proporţie cu nenorocirile noastre.După ce a fost
trecător chiar Memoru al acestor guverne ca Subsecretar de Stat,fu însăr-
cinat cu conducerea delegaţiei noastre la tratativele noastre la confe-
rinţa dela Craiova.Când am aflat că tratatul era pe punctul de a fi is-
călit şi că era neîndoios că Cadrilaterul va fi cedat,la 3 Septembrie am
scris lui Mister Cretzianu să nu îl semneze,ci să lase pe altcineva să o
facă.Ii spuneam că ar fi un serviciu nu numai pentru numele onorat ce
poartă,dar şi întregei cariere diplomatice române care,până la el,nu avu-
sese pe nici un membru al ei care să iscălească o dureroasă ciuntire a
Patriei. "Te implor să o încerci",îi scriam,deşi,cunoscând omul,nu aveam
prea mare speranţă să fiu ascultat.Nu m'am înşelat.Pe când al doilea de-
legat,Horia Grigorescu -ale cărui sentimente româneşti le-am constatat
în toate ocaziile- a refuzat să semneze şi a lăsat locul unui Meitani
oare care,Cretzianu n'a răspuns nimic şi nu numai că a semnat Tratatul,
dar încă l-a însoţit,fără autorizarea şefului său,de o scrisoare necunos-
cută guvernului până la momentul punerei în aplicare a Tratatului,prin
care dispoziţia principală,singura favorabilă nouă,era practic anulată.
Aceasta adevărată trădare a intereselor româneşti o voi expune în arti-
colul următor.-

F.Dianu(Fost şi viitor Român)

SIMISMUL DELA"VATRA". Reacţiunea ce s'a produs în contra d-lui Sima
şi care a culminat prin atitudinea hotărîtă a revistei"Vatra",am consi-
derat-o întotdeauna ca o dovadă de sănătate morală,ca ceva natural,aşa
cum natural este ca orice corp sănătos să reacţioneze contra tuturor pri-
mejdiilor,indiferent dacă ele vin din afară sau din năuntru.Până în cele
din urmă s'a făcut minunea,au văzut şi orbii,întrucât d-l Sima s'a ară-
tat în adevărata lui lumină,cine este şi cum este,dând astfel posibili-
tatea să fie judecat şi de acei cari mai nainte nu îndrăsneau să se ri-
dice cu gândul până la interpretarea actelor lui politice.El a contribuit
în cea mai mare măsură la această clarificare,dând dovadă prin propriile
lui fapte că nu îndeplineşte condiţiile morale ce se cer unui muritor de
rând.Spiritul de disciplină rău înţeles,încrederea oarbă în"comandant"
precum şi lipsa de pregătire a unora dintre legionari au întârziat un
proces de purificare care se impunea cu mulţi ani mai devreme şi care ar
fi dus la îndepărtarea d-lui Sima dela conducerea Mişcării Legionare,un-
de s'a dovedit a fi nedemn şi incapabil.

Nu avem intenţia în rândurile de faţă să facem portretul politic
sau moral al fostului şef al Mişcării.Legionarii cât şi nelegionarii de
bună credinţă s'au lămurit suficient,deci orice insistenţă ar fi de pri-
sos.Cât despre cei câţiva pretinşi legionari cari îl mai urmează,precum
şi românii şi străinii cari menţin cu el legături politice o fac pe ris-
cul şi răspunderea proprie.Acelora dintre legionarii cari nu s'au lămu-
rit încă nu li se poate aduce nici o scuză,aşa ca pentru viitor nu este
cazul să fie reabilitaţi ca"nişte oi rătăcite",deci pot rămânea linig-
tiţi alături de d-l Sima.

Odată acţiunea de clarificare terminată,acţiune care a avut ca re-
zultat demascarea d-lui Sima şi luarea unor hotărîri pentru reorganiza-
rea M.L.,trebue continuată o altă acţiune: demascarea simismului.Proble-
ma nu se mai pune de a ne ocupa de persoana fostului şef,ci de a demasca
simismul care persistă ca metodă de gândire şi acţiune chiar şi la unii

din duşmanii cei mai înverşunaţi ai d-lui Sima.Pentrucă a fi simist nu
înseamnă numai a urma pe d-l Sima.Simismul,înainte de a fi un sistem şi
o metodă de lucru,este o stare de spirit,este un anumit fel de a crede
şi de a gândi,este o deformaţie a sufletului datorită unui mod special
de interpretare,este o deformaţie a gândirii.D-l Sima s'a lichidat sin-
gur,s'a exclus din Legiune,care este o comunitate de simţire,de credinţă
şi de gândire,dar din nenorocire simismul a rămas şi continuă să înveni-
neze sufletele legionarilor.Stând de vorbă cu foştii camarazi,le ascult
de multe ori exploziile de revoltă contra fostului şef în care îşi puse-
seră toată credinţa şi nădejdea,însă observ că în sufletul lor ei au ră-
mas încă simişti.Dacă la legionarii lepădaţi de curând se observă anumi-
te resturi de mentalitate simistă,aceasta nu poate surprinde pe nimeni,
deoarece ei n'au putut scăpa în câteva luni de influenţa nenorocită ce
s'a exercitat timp de peste 14 ani asupra lor.Este însă îngrijorător să
constatăm că şi unii din colaboratorii revistei"Vatra"sunt simişti prin
felul cum pun şi comentează anumite probleme.Astfel în numărul din Nov.
a.c.,la pag.13-14,d-l Măgureanu îşi manifestă indignarea că un legionar
vechi care locueşte într'un lagăr l-a rugat să nu dea în vileag întâlni-
rea avută pentruca"să nu piardă bruma de lire ce o primeşte de la un
trimis al d-lui Sima".D-l Măgureanu foloseşte acest prilej pentru a de-
masca încă odată moravurile şi procedeele simiste care sunt în flagrantă
contradicţie cu învăţăturile Căpitanului.Nu uită să ne atragă atenţia că
acel simbriaş e un vechi legionar,iar vechi este fără îndoială echiva-
lent cu bun şi d-l Măgureanu este chiar patetic încercând să ne înduio-
şeze de această victimă a d-lui Sima.Sunt convins că într'o altă ocazie
d-l Măgureanu n'ar fi uitat să ne reamintească: "legionarii nu sunt nici
proşti nici de vânzare".Oare aceste cuvinte ale Căpitanului nu sunt tot-
deauna valabile şi nu trebuesc respectate de toţi legionarii,chiar şi de
cei <u>vechi</u>? Inţeleg revolta d-lui Măgureanu dar aceasta trebue să fie du-
blă.In fruntea Legiunii nu poate sta un şef care îşi plăteşte partizanii,
dar deasemeni în Legiune nu pot fi oameni cari se vând pentru bani.In
graba de a înfiera sistemul simist d-l Măgureanu face o logică à la Sima
şi ajunge fatal la o soluţie simistă: "să se creeze acel 'Ajutor Legio-
nar' care să scoată pe camarazi din mizerie şi mai ales din necesitatea
(sic)de a-şi vinde sufletele infamului aventurier".Frumoase necesităţi
au legionarii în concepţia d-lui Măgureanu.. Oare pentru a se plăti ast-
fel de oameni este nevoe să se înfiinţeze Ajutorul Legionar? Ca să facă
concurenţă sistemului simist?

Dacă rostul Ajutorului Legionar este acela propus de d-l Măgureanu,
am prefera să nu se înfiinţeze.Aş subscrie totuş pentru înfiinţare,cu o
singură condiţie: toţi banii adunaţi să fie daţi d-lui Sima pentruca să
plătească pe toţi legionarii gata de a se vinde şi să-i menţină în orga-
nizaţia lui.In felul acesta d-l Sima ar aduce reale servicii Legiunii,
poate pentru prima dată,iar Legiunea purificată cel puţin de astfel de
elemente n'ar avea decât de câştigat.

Pornirea naturală de a combate pe d-l Sima,moravurile şi procedeele
sale,să nu devină o patimă care să ne împingă la păcatul de a cădea vic-
timă aceloraşi deformaţii periculoase,care au constituit tocmai motivul
principal de reacţiune contra fostului şef al M.L. Atâta timp cât simis-
mul,acest putregai pătruns în Legiune,nu va fi complet curăţat,nu vom
putea reconstrui nimic solid.Pericolul pentru M.L. nu l-a constituit d-l
Sima luat ca persoană,ci corupţia introdusă de el pe toate planurile,pe
care o denumim simism.Trebue să fim cât mai prudenţi,deoarece simismul,
reuşind să se infiltreze pretutindeni,este propagat câteodată de acei ce
au impresia că îl combat aşa cum am văzut în exemplul de mai sus.

Ion Stan

ADUNAREA PAROHIALA DIN PARIS. La biserica ortodoxă română din Paris
a avut loc Duminică 12 Decembrie adunarea generală.Pe ordinea de zi fi-
ind prevăzută alegerea consilierilor parohiali,importanţa evenimentului
a fost salutată prin prezenţa unui număr neobişnuit de mare de partici-
panţi.După facerea rugăciunii şi apelului,au luat cuvântul reprezentanţii
partidelor politice,cari,făcând apel la unire,au adus la cunoştinţa adu-
nării că se duc tratative pentru a se depune o listă unică.Acordul este

aproape încheiat -au declarat ei- s'a căzut de acord asupra tuturor chestiunilor şi că singura neînţelegere a fost pentru desemnarea unui singur candidat. Cum era de aşteptat, darea în vileag în faţa altarului a combinaţiilor politice pentru rezolvarea problemelor bisericeşti a produs surpriză şi consternare printre participanţi.

In contra propunerii partidelor de a se amâna alegerile pentruca între timp să se poată perfecta acordul au vorbit mai multe persoane: dr. N.Guguianu, prof.Titus Bărbulescu, prof.Octavian Vuia, sculptor Dumitru Anastase, drd.Octavian Buhociu. In rezumat, aceştia au susţinut că biserica trebue să rămână în afară de politica, că tot scandalul de până acum este datorit imixtiunii politicei în biserica şi că aprecierea candidaţilor să nu se facă la cluburi, după criterii politice. La conducerea bisericii să fie aleşi românii cei mai cinstiţi şi mai drepţi, cu dragoste de ţară şi frică de Dumnezeu, după criterii morale şi creştine, indiferent de apartenenţa lor politică. S'a trecut apoi la vot, "poporul" s'a pronunţat pentru amânarea alegerilor, care au fost fixate la 23 Ian. 1955.

Iniţiativa oamenilor politici e lăudabilă, numai că au pornit-o cu stângul. Au alte ocazii în afară de biserică unde-şi pot desfăşura activitatea şi măsura forţele. In loc de a discuta ce Episcop să fie în fruntea bisericii, când nu avem decât unul, care preot să slujească la altar şi care să stea la uşă, ar fi mai nimerit să se pună de acord pentru alegerea unui comitet naţional real şi reprezentativ. Nimeni nu se poate opune ca un român, pentru simplul fapt că face parte dintr'un partid oarecare, să nu fie ales consilier parohial - dar nu cartea de membru să-i fie singurul merit..

Nu ştim după ce criterii apreciază şefii de partide pe viitorii consilieri, dar toată lumea ştie -aceasta s'a propus de altfel la adunarea generală precedentă- că vom avea un consiliu parohial compus din "personalităţi politice". Lista unică devine interesantă, lumea aşteaptă cu nerăbdare să cunoască pe concurenţii norocoşi - ar fi totuş bine ca examinatorii să amâne afişarea rezultatului după sărbători. Ne gândim la decepţia repetenţilor ce n'au putut obţine diploma de "personalitate politică", printre cari un indiscret a şoptit şi numele d-lui Franasovici.

Punerea bisericii sub tutelă politică şi depunerea listei comune ne amintesc metode de dincolo de cortina de fier. Să sperăm că politicienii noştri pregătesc totuş bisericii o soartă mai bună. In aşteptare deci să-i judecăm după fapte, dar nu e exclus ca 23 Ianuarie să ne ofere alte surprize.

G. N.

&& &&& &&

& PARIS. Miercuri 24 Nov. a avut loc la Sociétés Savantes adunarea generală ordinară a Centrului Român de Cercetări. Au participat prof. Mircea Eliade, prof. Oct. Vuia, Paul Costin Deleanu, Oct. Buhociu, Paul Popescu, preoţii de Mensbrugghe, Serge Heitz şi Goia, N. Beldiceanu, ing. Morcovescu, ing. Culică, dr. Neagu Djuvara, pr. Părvănescu, pr. Craţian Radu, dr. N. Guguianu, dr. P. Vălimăreanu, etc. S'a citit raportul de activitate ştiinţifică pe 1953-54, s'a stabilit programul de comunicări pe 1954-55 şi s'au ales noi membri de onoare, activi şi corespondenţi. Noul comitet de conducere se prezintă astfel: preşedinte, prof. A. de Geouffre de La Pradelle; vice, Mircea Eliade; secretar g-ral, Oct. Vuia; casier, ing. Ion Cristescu; membri, Dr. Nic. Guguianu. Dr. Neagu Djuvara.

- In seara de 30 Nov. a avut loc, la Sociétés Savantes, comemorarea Unirii Transilvaniei, sub auspiciile Fundaţiei Carol I. Despre istoricul act a vorbit pr. P. Gherman; d-ra Kulibin şi d-na Theo au declamat; Paul Mazilu (La fântâna cu găleata. In satu'n care m'am născut, Dealu-i deal şi valea-i vale, Duce-m'aş şi tot m'aş duce); Gh. Bageac doine şi hore din vioară şi naiu; C. Ghinescu şi P. Mazilu, lecturi din Bărnuţiu, Maniu şi Rebreanu; d-na Sabina Niculescu, colinde la harfă; N. Rizescu-Brăneşti recită o odă, şi "Oltul" de Goga; Iacob Păpărdel, cântece din frunză.

- Unirea Bucovinei a fost comemorată Duminică 28 Nov. la căminul unit din Rue Ribéra. A vorbit gen. Gabriel Cochet.

- Biserica Română ortodoxă din Paris a tipărit un foarte frumos calendar de perete pentru anul 1955. Doritorii se pot adresa Pr. Virgil Părvănescu - 9 bis, Rue Jean de Beauvais - Paris 5. Costul: 200 de franci.

IARNA ŞI SARBATORILE (Fragmente)

La sărbătorile mari simţim nevoia de-a şti lumea copiilor fericită, cel puţin această lume inocentă şi pură încă. Inchipuiţi-vă un copil înfometat şi tremurând în ziua de Crăciun.. E ceva mai dureros?.. Vă rog să mă credeţi că nu este un sentimentalism afectat, ci o rugăciune profundă, care, în fiecare an, porneşte din viaţa mea de odinioară: "Doamne, dă, Doamne, copiilor săraci, cizme, scurteici, căciuli de Moş-Ajun, şi nu lăsa, Doamne, pe nici unul fără sorcovă de Anul Nou".. Nu e de loc fantezie. Mi-aduc foarte bine aminte de acum 27 de ani. Poate timpul, ca o perspectivă a impresiilor noastre să ne poetizeze copilăria, dar nu o schimbă în adevăratul ei fond. Durerile şi fericirile rămân dureri şi fericiri, oricât s'ar afunda în timp ca într'o ceaţă din ce în ce mai deasă şi mai depărtată.

Sărbătorile Crăciunului sunt cele mai mari pentru copii. Moş-Ajunul, colindele, steaua, pluguşorul,, vicleimul, sorcova.. care din noi, cei din mulţimea de jos, nu păstrăm neşterse emoţiuni de traista moş-ajunului şi de ramura cu trandafiri de hârtie? Cârdurile de moş-ajun se rânduiau xx mânăxxxx de mai'nainte. Cea mai bună faţă de pernă era a mea. O traistă, cât mine de mare, în care mă împiedicam o noapte întreagă, tremurând, suflând neîncetat în mâinile îngheţate. Ce fericire într'o suferinţă reală! Surorile împleteau zorit la ciorapi, la tîrlici şi mănuşi. Toate trebuiau să fie gata. Ele simţeau un fel de mândrie ca fratele lor să se ducă departe, departe, cu cârdurile, şi a doua-zi să le spuie tocmai pe unde a colindat.

De câte şapte ori pe zi, până în ajunul anului nou, am zis mamei:
- Mamă.. sorcova cu beteală!
In ajun:
- Mamă!..
- Bine, bine.. cu beteală..

Pe înserate, mama intra cu două sorcove. Una cu patru trandafiri de hârtie subţirică şi cu câteva fire de beteală; alta, mai proastă, cu trandafiri roşii pe-o faţă şi albi pe cealaltă. A bună pentru mine şi a proastă pentru Ionică, un biet copil fără tată, cu un an mai mic ca mine, cu care umblam eu la sorcovăială. A doua zi, cizmele în picioare (nu mă mai uitam la ele, se cam învechiseră), căciula în cap şi cu Ionică prin mahala. Ionică, fericit, nu-şi mai lua ochii de la sorcova lui.

Lapoviţă; noroi; plouă şi ningeà; ne scufundam în noroi şi abia ne scoteam picioarele, pocnind, ca şi cum am fi spart burdufuri de hârtie. Un câine se repede; eu fug; Ionică rămâne în noroi; ţipă; se apără desperat cu sorcova; un ţipăt şi mai tare.. L-a muşcat,. din sorcovă n'a mai rămas decât băţul. A scăpat. Il iau de mână. El plânge arătând la picior şi nu vede că trandafirii i-au picat în mocirlă. Intrăm la noi acasă. Mama îl întreabă "de unde te-a muşcat". Ionică vede băţul sorcovei fără trandafiri.

- De sorcovă! răcni el. Era mai mult învineţit decât muşcat. Mama îmi făcu cu ochiu şi desprinse doi trandafiri de la mine şi îi legă de beţişorul lui. Mie îmi venea să plâng.. dar mi-era şi milă de bietul Ionică. El tăcu. Se uită la trandafiri.. - Nu mă mai doare..

Parcă pe mine mă durea.: Şi pe mine mă muşcase cineva de sorcovă. Inghiţii de vreo câteva ori şi plecarăm. An fără noroc. Ca să nu ne mai apropiem de curtea cu câinele trebuia să sărim un şanţ cu apă. Un fior: De n'ar cădea Ionică. El sări şi se clătină pe celălalt mal. Eu, grăbit, ţîşt dincolo într'un picior.. alunec şi bâldâbâc în şanţ. Trandafirii mei se umplură de mocirlă. Mi se înecase sorcova. Lacrămile cădeau, picături mari. De pe mine se scurgea apa murdară şi groasă. Ionică îmi întinse sorcova lui. Eu îi întorsei spatele şi plecai spre casă suspinând. Acasă începui să plâng, nu glumă. Mi se păru că mama abia se ţinu de râs. Mă primeni. Mă apucase frigul. Adormii lângă sobă.

Cam pe la toacă intră pe uşă Ionică, cu un pumn de gologani. Il trimesese mă-sa să-mi dea şi mie. Ştiu că mama mi-a şoptit în ureche: "E sărac.. Ţi-i dau eu ţie..", şi l-a trimes îndărăt acasă. De unde-a avut, de unde n'a avut, mi-a dat mama o sfânţoaică şi mi s'a întors inima la loc. O săptămână de zile i-am tot dus Nicuţei câte-o plăcintă cu carne. Şi ea, împărţind plăcinta în două, îmi da şi mie jumătate, întrebându-mă:

- De la sorcovă?
- Da... şi mă uitem în jos.

Barbu Delavrancea

STROFE DE IARNA de G.Topârceanu

Doamne,tu te ţii de glume?
Nu ne vezi mizeria?
Pentruce-ai lăsat pe lume
Geruri ca'n Siberia?

Nu mai este mămăligă,
Vremile's teribile.
Astăzi toată lumea strigă:
N'avem combustibile!

Nu e chip de dimineaţă
Să mai baţi trotoarele,
Că'ntr'o clipă îţi înghiaţă
Nasul şi picioarele!

Astă-noapte mi se pare
Gazda mea,Emilia,
S'a'ncălzit la lumânare
Cu toată familia!

Casele sunt dezolate;
Sobele şi vetrele
Stau cu gurile căscate..
Ger,de crapă pietrele!

Plitele de fier înghiaţă
Fără foc,deoarece
Nu găseşti cărbune'n piaţă
Să chiorăşti un şoarece!

Doamna Svartz alaltăseară
Cât p'aci să logine:
O pisică vrând să sară
Intre două streşine,

Cum furase o bucată
Nu ştiu din ce cratiţă,
A încremenit deodată
Ca o caracatiţă!

& LA MOARTEA LUI VÂŞINSKI,reproducem un pasaj potrivit din N.Iorga: "Zinoviev şi Camenev -pseudonime slave pentru doi bieţi Evrei,ambiţioşi şi revoluţionari,simţindu-se în stare să răstoarne o ţară,să omoare un milion de oameni şi să ajungă împreună cu Leiba Troţchi din Basarabia, chinuit de aceeaşi mâncărime a ascensiunii- au fost executaţi obscur, arşi neştiuţi şi trecuţi posterităţii ca mari criminali care au ispăşit.

Aceşti conaţionali ai d-lui Litvinov ar fi vrut,adecă,nu fără legături cu tovarăşul care mai e îngăduit în Norvegia,să omoare pe stăpânii de azi,nu numai pe rusul pur sang Stalin,de fapt un fiu de cizmar georgian,dar şi pe alt fiu al lui Israel,ajuns sus pe scara măririlor,cetăţeanul Cohen,promovat Coganovici. Şi acuma cenuşa lor,care nu va fi păstrată în nicio urnă,o împrăştie vântul de-asupra ţării ai cării domni tirani au fost.Din ea câte un fulg negru se va lăsa şi asupra mormintelor,a miilor de mii de morminte,pe care înebunirea lor de sine înşii le-au făcut.Istoria îşi are pedepsele.Şi ele n'au ajuns încă pe toţi. Aşteptăm..".

& IMPOTRIVA AGENŢILOR SIMIŞTI. D-l Gr.Manoilescu,pradă a unor accese de sinceritate,scrie în"Exilul românesc": "O altă categorie de emigranţi români,cea mai activă,cea mai gălăgioasă,cea mai primejdioasă,este acea a agenţilor străinilor.Sunt mai mult mai numeroşi decât se crede.(Noi credem ce crede d.Manoilescu.n.red.).N'au nicio credinţă,nici un Dumnezeu.Slujesc cui plăteşte,atâta timp cât îi plăteşte".(Şi dacă îi plăteşte mai departe,n'au motiv să nu-l mai slujească! D-l Manoilescu e un şmecher.El nu uită să-l facă pe"şef"atent: "atâta timp cât îi plăteşte"! Ca să nu fie cu supărare!).

"Ocupaţia lor principală -continuă d-sa- este să se spioneze unii pe alţii,să se denunţe,să se înşele între ei.Clevetesc,mint,insinuiază orice neadevăr.. Ca să-şi acopere activitatea,fabrică neîncetat tot felul de societăţi şi asociaţii româneşti,cu sau fără membri".- Era firesc ca,trăind între ei,d-l Manoilescu să-şi cunoască bine tovarăşii de brigadă - pe car-i şi denunţă,competent,de"agenţi ai străinilor"; dar parcă nu ne aşteptam la atâta sinceritate..

& Foaia greco-evreiasca BIRE,din 1 Dec. după ce reproduce obişnuita corespondenţă dintre regele Mihai şi d-l Théo(vajnic sprijinitor şi unica speranţă a Coroanei),îşi îndeamnă cititorii"să se reculeagă o clipă" pe mormintele lui Gabriel Marinescu,Moruzof,Rongîiu şi ceilalţi petrihoţi răpuşi acum 14 ani de dreapta mânie a legionarilor pe cari nu reuşiseră să-i căsăpească în lunga prigoană deslănţuită de Carol Wolf,tatăl soţului"reginei"Ana.-Pe când îndemnul de"reculegere"la groapa lui Stalin?

DORURI ŞI NECAZURI(Fragmente de scrisori)

M.-Germania: Cred că ai aflat deja,pe altă cale,de moartea lui Sandu Vlădăreanu.El a plecat dintre noi Marţi seara,7 Decembrie,la orele 7.Cu 10 zile înainte fusese internat,suferind de dublă pneuponie,într'un spital din München.Medicii de-acolo au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-l facă bine.Marţi dimineaţa îi scăzuse temperatura,iar la amiază a avut poftă de mâncare.Ne bucuram că a trecut hopul.Seara însă, în timp ce citea liniştit ziarul,un junghi puternic în dreptul inimii a adus sfârşitul vieţii lui.Toate încercările medicilor de a-l readuce la viaţă au fost zadarnice.Cauza morţii: embolie cardiacă.

Moartea lui Sandu ne îndurerează adânc sufletele,iar golul pe care îl lasă în urmă nu ştim cum îl vom putea umplea.Mare pierdere pentru noi cei de aici! Un luptător de elită,o minte clară şi un suflet bun şi cald de camarad ne-a părăsit pentru totdeauna.Azi,când nu-l mai avem printre noi,ne dăm mai bine seama de ce a pierdut Mişcarea prin moartea lui.Dumnezeu să-l ierte şi să-i fie ţărâna uşoară!

M.-Spania: Punerea pietrei fundamentale a Căminului Moţa-Marin a avut aici un ecou puternic.S'a vorbit la radio în româneşte şi în spaniolă.S'a anunţat în conferinţe şi toată presa a scris,dând fotografii. La ceremonie a participat consiliul conducător al Legiunii. Duminică 28 Noembrie s'a făcut parastas pentru Căpitan,Nicadori şi Decemviri,iar la 1 Decembrie s'a comemorat unirea Ardealului şi Bucovinei.

B.-Noua Zelandă: Pentru Duminică ne pregătim să facem un parastas pentru Căpitan şi ceilalţi ce-au fost ucişi în noaptea de 29 Nov.1938.

C.-Canada: Impreună cu prietenii de pe aici,cu profundă mulţumire
sufletească,pe nerăsuflate şi din literă în literă,ca pe o rugă închi-
nată Neamului de pe sacrul altar al Legiunii Arhanghelul Mihail - am
citit conţinutul numărului 46 din"Vatra",care,splendid exemplar de nă-
zuinţă spre faptă constructivă,e închinat regăsirii legionarilor şi re-
închegării Mişcării lui Codreanu-Moţa. Aci ziua Legiunii am sărbători-
t-o în post şi rugăciune,iar seara,într'o şedinţă festivă,timp de două
ore am trăit în inimă şi gând cu Neamul şi cu Ţara.
In scurt timp vă vom trimite,pentru anul viitor,contribuţia noas-
tră bănească la propăşirea scumpei noastre"Vetre",care dela aşa mare
distanţă ne încălzeşte sufletele pribege şi arde toate vreascurile pu-
trede ale exilului.

G.-Germania: Cu ocazia manifestaţiei politice,patronată de Institu-
tul simist şi de Misiunea catolică,bietul Neaţă,de data asta motorizat,
şi-a făcut apariţia din Salzburg ca"şef"peste două camioane,pline de
români nevinovaţi şi dornici de a face o călătorie la München.In postu-
ră de conducător de oşti,Neaţă ar fi zis:"Aştia nu's toţi,am mai lăsat
şi-acasă".Se referea desigur la"partizanii"din camioane.Imi aduc aminte
de o scenă din timpul guvernării cuziste.Fiindcă la noi cuziştii erau
tare puţini -cu toate că primăria îi îmbrăcase şi le plătea leafă luna-
ră- organizaţia lor încărcase toţi cuziştii în două camioane ale primă-
riei şi-i tot purta dela o barieră la alta,dintr'un sat într'altul,ca
să facă impresie.. Ce-o fi cu bietul nostru Neaţă? De ce refuză el care
să gândească?
Generalul Chirnoagă a desfăşurat o serioasă activitate,dela om la
om,prin München.Pe d-l Colonel Alexandrescu îl tot pisa cu întrevede-
rile,discuţiile,comitetele de"combatanţi"şi alte acte patriotice.Când
s'a început aici cu realizarea ideei unui comitet al combatanţilor,d-l
Chirnoagă s'a declarat imediat contra unei asemenea acţiuni uşuratice.
Acum însă,după câte am priceput eu,d-sa este pentru această deviere,
crede că poporul trebue indus în eroare.Aşa dar,atunci când d-l general
s'a declarat ferm contra felului cum s'a ajuns la"constituirea"uniunii
combatanţilor din München,spusese adevărul,spusese ce gândeşte.După a-
ceea,Dumnezeu ştie pe unde s'a dus şi cu cine a vorbit,că deodată
"schimbă de poziţie".E foarte curioasă -şi de trupă tare neînţeleasă-
specialitatea d-lui Chirnoagă,ofiţer superior al armatei române,de-a ...

Duminică, la 14 Noembrie, d-l Col. Alexandrescu, însoţit de d-nii Boeru, Prescornițoiu şi Pană s'a deplasat la Regensburg pentru a studia terenul şi lua măsuri în vederea ridicării unui monument pentru cinstirea memoriei soldaţilor români îngropaţi în cimitirul din localitate. Iniţiativa comitetului "Asoc. Românilor din Germania de sud" e dovadă de creştinătate şi înaltă simţire românească. Credem că, cu ajutorul totdeauna binevoitor al autorităţilor germane, toate aceste oseminte care astăzi zac răspândite în cimitirele din Regensburg, Passau, Landshut, Moosburg, Freising, München şi alte localităţi, vor putea fi smulse neiertătoarei uitări. Dacă de la Stalingrad la Oder Europa a fost din belşug stropită cu sânge românesc; dacă ciolanele a zeci de mii de luptători, fără lumânare şi candelă la căpătâi şi fără de mormânt, stau astăzi la temelia unei lumi mai bune, mai drepte, cu respect faţă de Dumnezeu şi legile creştine; dacă în România de azi cinstirea eroilor este o crimă contra siguranţei statului, - noi, beneficiari ai libertăţii, avem datoria de a le aduna osemintele şi a le cinsti.

P.-Argentina: E în adevăr un mare bine şi o mare mângâiere sufletească când ai putinţa să stai de vorbă cu un camarad, să schimbi un gând şi la nevoie chiar o înjurătură. Aşa se mai uşurează omul la suflet. Aici la noi s'a dovedit că peste orice, dragostea pentru Mişcare e mai tare. Oameni care se înjurau şi -ziceau ei- se urau de moarte, acum stau cot la cot şi suflet lângă suflet. Aşa se dovedeşte încă odată că învăţătura Căpitanului a dat roade bune. ..Mi-a scris X din Grecia. Nu-i mai trimite "Vatra". Se plânge din cauza aceasta. Acolo e prigoană mare pe bieţii noştri Români. Mai groaznic ca dincolo de cortina de fier!

L.-Franța: Urmăresc cu simpatie sforţările dv de a vă strânge rândurile răvăşite; eu nu vă pot fi decât un prieten îndepărtat. Soarta mi-a hărăzit altă trântă: cea pe tărâmul ştiinţific. De aş şti că mâine ne topim în cosmos şi tot aş lucra până'n zori. In curând vă voi trimite nişte extrase şi un chestionar privind evoluţia limbii române pe pământ străin.

C.-Italia: Urmăresc cu foarte mult interes publicaţia dv, care prin libera exprimare a ideilor a reuşit să deştepte din hipnotismul pseudo-comandantului atâţia camarazi. Am primit ultimele două numere din München şi Bonn şi sunt foarte entuziasmat că, după atâţia amari de ani, a venit în sfârşit momentul de a organiza o luptă din afară pentru cei din ţară. Am aflat cu mare neplăcere chestia cu radio..

B.-Franța: Nu prea am auzit sau citit ceva de Regele nostru Mihai I relativ la un bloc al românilor sau la alte multe lucruri care era necesar ca să le facă pentru poporul său ca un rege. Eu nu-l acuz, însă am dreptul ca să-mi dau pe faţă opinia mea personală de ţăran de pe Valea Prahovei. L-am văzut odată fotografiat într'o revistă cu soţia şi cu fetiţele lui şi altă dată că a luat şi el parte la escursia aceia regală cu vaporul pe Marea Mediterană cu alte familii regale. Simţul demnităţii naţionale nu-l are acela care nu se interesează de naţiunea lui. Ciobanul trebue să dea câte un chiot din când în când, ca oile să ştie că paznicul lor e întotdeauna cu ele, fiindcă dacă ciobanul se culcă la umbra bradului, oile se pierd una câte una, până când nu mai rămân nici urmele stânei. ..Vă rog să-mi trimiteţi, dacă aveţi, o fotografie de-a Căpitanului. Mi-ar face mare plăcere. P'a regelui o am, eu mă gândesc la el dar el poate nu se gândeşte la mine. Pentru sf. Sărbători ale Crăciunului vă doresc numai gânduri de bine şi din toată sărăcia mea bag şi eu o hârtiuţă de 1000 de franci.

P.-Franța: Am citit cu multă mâhnire, în Biro, cum P.S. Mitropolit "a fost sinucis" de chiar prietenii P.S. Sale. Necugetată faptă! Mai apoi însă, cercetând bine Scripturile, băgat-am de seamă că, de fapt, Vechiul Testament, principal izvor al legii preţuite la redacţia lui Camil Theodoziadis, nu opreşte să.. sinucizi, ci numai să ucizi..

M.-Statele Unite: Simiştii -mişei..- se pare c'ar vrea să-l încurce pe nea Costache cu o cucernicie... pe care nici n'o cunoaşte, ca să aibă "comandantul" pereche.. Puţinii agenţi rămaşi în slujba lui Sima sunt în căutare de stele, la Holywood, pentru a-i încurca pe comandanţi. Au promis

câte'n lună şi'n stele cui va reuşi să-l "agaţe" pe nea Costache Papanace: acesta, prins cu o faptă ca a lui Sima, ar fi obligat ori să se lase de Legiune, ori să se împace cu craişorul; oricare-i tot una.. E vorba de ultima speranţă a simiştilor; şi mai e vorba, în acelaş timp, de socoteala de-acasă: care, nu se ştie de se va potrivi cu cea din târg..

V.-Germania: Nefiind în corespondenţă cu "Omul nou" din Salzburg, al d-lui Sima, poate nu v'a căzut sub ochi "poezia" intitulată "Comandante, comandante", din broşura "De vorbă cu.. neamul". Iată două strofe de mare sinceritate: "Mâine, mâine'n zori de zi, /Comandantul va veni. /Răsări-vor noui minuni: rasmeriţe şi furtuni!" - Dar şi mai savuroasă e strofa următoare, care caută parcă să legitimeze şi crailâcul predestinatului: "Nu e, nu e, nu e ceas /de odihnă sau popas. /Vreme e de-a haiduci /cu mândre-a carabini" (sau, a se cărăbăni)..

MOŞ CRACIUN de Octavian Goga

Dragi copii din ţara asta
Vă miraţi voi: cum se poate,
Moş Crăciun, din cer de-acolo,
De le ştie toate-toate..

Uite cum, - vă spune badea:
Iarna'n noapte pe zăpadă
El trimite câte-un înger
La fereastră să vă vadă.

Ingerii se uită'n casă,
Văd şi spun, - iar Moşul are,
Colo'n cer, la el în tindă,
Pe genunchi, o carte mare.

Cu condei de-argint el scrie
Ce copil şi ce purtare:
Şi de-acolo ştie Moşul,
Că-i şiret el, lucru mare.

& MUNCHEN. Părintele Florian Müller, şeful Misiunii catolice pentru Românii din Germania, şi d-l Gr. Manoilescu, şeful Institutului simist din München, au organizat, la 7 Nov., un "ceas de reculegere închinat eroilor români şi germani căzuţi în lupta împotriva comunismului". Cârdăşia nu-i chiar întâmplătoare: persoane, reputate ca bine informate, susţin că de morala simistă, propagată în institutul falsului profesor şi inginer, a beneficiat din plin şi cucernicul candidat la reculegere; realizată "unirea'n cuget şi'n simţuri", Sima şi popa Müller şi-au jurat de-acum să nu se mai despartă. De-aci sprijinul reciproc, în toate câmpurile practice. De-aci beţele'n roate, pe care cei doi muschetari le pun oricărei încercări de înţelegere a refugiaţilor fără blagoslovenia moraliştilor de modă nouă. Când cu Adunarea dela Freiburg, autorităţile din Bonn au fost informate de profesioniştii agentlâcului că ea ar fi îndreptată.. împotriva guvernului german! Organizarea "ceasului de reculegere" avea tocmai menirea să arate Nemţilor care le sunt "adevăraţii prieteni"..

Acum, că exploatarea cimitirelor e o specialitate a d-lui Sima, se ştie îndeobşte. Că părintele Müller înţelege să târască prestigiul Bisericii catolice în lupte unde n'are ce căta, împingând-o, cine ştie de ce, în tabăra adulterinului, e treaba cui l-a pus în funcţia ce ocupă. Mai neînţeleasă ne apare lipsa de informaţie a unor personalităţi germane, singura care explică participarea lor la o manifestaţie al cărui scop adevărat era tot ce poate fi mai meschin. Ar fi timpul ca prietenii Românilor să fie informaţi şi în această privinţă; dacă uneori aruncă mărgăritarele în râtul porcilor, nu-i totdeauna vina lor..

& EXILUL ROMÂNESC citează dintr'un ziar spaniol numai următorul pasagiu: "Garda de Fier, pe care dela moartea lui Codreanu o conduce Horia Sima". Ca să ştie şi legionarii.. (Vorba plutonierului: -Tu ai mamă, mă? -Am s'trăiţi, d-le plotonier major. -Ai.. pe aia.. Ai avut! Ui-te telegrama ici!). O conducea! N'o mai conduce! Acum conduce pe Manoilescu, pe Sassu, pe Boacă, pe Velescu, pe Ronta şi pe Puiu Traian. Iar pe el îl conduce "Valeriu".-

& AUTOCRITICA. Sub titlul "23 August 1944-23 August 1954", d-l Grigore Manoilescu publică în "Exilul" dela München această mişcătoare spovedanie: "Zece ani de impostură, Zece ani de minciună, Zece ani de duşmănie, Zece ani de defăimare, Zece ani de intrigi, de micime de suflet, de egoism, Zece ani de denunţuri, Zece ani de slugărie, Zece ani de ceartă pe banii miluiţi de străini" (Aici exagerează. Fiindcă împărţeala banilor a făcut-o totdeauna Paşa. Calicii au întins mâna, au luat, au pupat şi au plecat. N. Red.)

tăţile de viaţă şi de creaţie ale neamului"(autorul,cum se ştie,s'a pus pe"creaţie"serioasă cu soţia unui camarad); şi termină,bombastic, respectând întru totul caracteristica terminologie,umflată,a simismului,cu"vibraţia pură a chemărilor de dincolo de veacuri"!

Numărul de faţa,consacrat în cea mai mare parte politicii externe,examinată judicios,cuprinde în plus un lung articol cu titlul "Un secol dela debarcarea în Crimeia",de d-l C.SASSU; textul manifestului distribuit la comemorarea dela 7 Nov.,dela München,a eroilor români şi germani,căzuţi în lupta anticomunistă; şi câteva rânduri inspirate ale cam.Ion ŢOLESCU despre"Un aspect al revoluţiei Căpitanlui"

& BIRE,Paris,VII,189 şi 190(15 Nov.şi 1 Dec.1954).- Continuă calomnierea legionarilor,de data aceasta şi cu ajutorul d-lui Leon NEGRUZZI,care"vomeşte cu condeiul"(Petru Maior),supărat că la Biserica românească din Paris nu merg lucrurile cum ar vrea dânsul şi minoritarii: adică brambura.Ca să-şi cunoască noii prieteni,care nu-i fac deloc cinste,de ce nu ia în mână d-l Negruzzi scrierile străbunului său bunăoară"Cum am învăţat româneşte"sau.. "Istoria unui plăcintar"?

Fiţuica mai publică şi nişte versuri insipide,monstruoase,pe care i le atribuie bietului Nicolae Iorga: marele istoric,cu dar profetic,le-ar fi compus chiar în ajunul morţii! In realitate,trebuie să fie excrescenţe de-ale lui Teodoziadis.A propos de care -mendax,impostor et Graecus est- amintim înţelepciunea poporului român,condensată în proverbe de acest fel: "Grecul e capră râioasă /Grecu-i boală lipicioasă /Ce pătrunde pân'la oase" - "Grecu e hidră spurcată /Este fiară'nveninată" - "Grecu-i limbă veninoasă".Stoica Ludescu a vorbit de"grecii leşinaţi,pizmaşi neamului românesc",iar Eminescu i-a caracterizat ca"un popor linguşitor,făţarnic,dispus la pradă şi înşelăciune".Pentru luna aceasta ajunge.. Fiindcă suntem şi în sărbători.

Adrian Popa

SARBATORI FERICITE! LA MULŢI ANI!

Imprimé

Rev. Emilian VASILOSCHI
Franziskusstr. 179 /I
DÜSSELDORF/Rath-GERMANIA

Exp.

V A T R A

Via C.Morin, 6
R O M A - ITALIE